

BİNBİR ROMAN

Cilt : 2 - Sayı : 32 - 25 Kuruş

22 - Aralık - Çarşamba - 1948

SEREF MERDİVENİNDEN İNERLER. GELİN İLE GÜVEYİ BEKLEYEN DAVETLİLER ONLARI ZEVLİKLE SEYREDERLER.

ÇİRPİNAN KALPLER

OTOMOBİLLER KLİSENİN ÖNÜNDE DURUNCA FOTOĞRAFÇILAR RESİM ÇEKMEK İÇİN KOŞULURLAR.

GELİN VE GÜVEY MİHRABIN ÖNÜNDE YER ALIRLAR. KLARA KİREÇ GİBİ OLMUŞTUR. RAYMOND LİZİNTİ İLE BAKAR, KULAĞINA BİR ŞEYLER FİSİLDAR. FAKAT KLARA CEVAP VERMEZ.

KLARA NEN VAR?

RAHIP KLARAYA SORAR.

RAYMOND, OSTUNİYE VARMAK İSTİYORMUSUN?

HAYIR!

RAHIP ŞAŞKIN BİR HALDE SUALİNİ TEKRAR SORAR.

KLARA!

HAYIR!

HAYIR! İNKÂNI YOK. KALBİMİN SESİNİ DİNLEMELİYİM.

KLARA OTURDUĞU YERDEN KALKAR VE RAYMONDO İLE DAVETLİLER NE OLDUĞUNU ANLAMADAN KAPIYA DOĞRU KOŞAR.

DEĞİ GİBİ, BİR OTOMOBİLE GİREN KLARA SÖFÖRLERİN ŞAŞKIN BAKIŞLARI ARASINDA, GAZA BAGAĞAKUZAKLA SIR.

NE OLIYOR BOYLE?

ŞAŞKINLIĞI GEÇEN RAIMONDO, KLARA'YI TAKİBE TEŞEBBÜS EDER. KLİSENİN ÖNÜNDEKİ MEYDANLIĞA, ANCAK KLARA OTOMOBİLLE UZAKLAŞIRKEN GELİR.

KLARA!
KLARA!..

TESSÜRDEN DELİ GİBİ OLAN RAIMONDO BAŞKA BİR OTOMOBİLLE ATLAR.

ALLAHIM, BÖYLE HAREKET ETMESİNE SEBEB NE İDİ ACABA?

ŞEHİRİN SOKAKLARINDA ÇILGINCA BİR TAKİP BAŞLAR.

BİR DÖRT YOL AĞZINDA KLARANIN OTOMOBİLİ KARŞI TARAFTA GEÇTİĞİ HALDE RAIMONDO İŞARET MEMURLU TARAFINDAN DURDURULUR.

HAY ALLAH CEZASINI VERSİN!

NIHAYET YOL AÇILIR, RAIMONDO DA HAREKET EDER. LAKİN KLARANIN OTOMOBİLİ GÖZDEN KAYBOLMUŞTUR. BİR POLİSE SORAR.

GELİN ELBİSELİ BİR BAYANIN İDARE ETMEKTE OLDUĞU GRI OTOMOBİLİN NE TARAFTA GİTTİĞİNİ GÖRDÜNÜZMÜ?

ŞU TARAFTA BAK.

RAIMONDO OTOMOBİLİNİ O TARAFTA SÜRER. FAKAT KLARAYA TESADÜF EDEMEZ. SAATLERCE DOLAŞTİKTAN SONRA DENZİNİN EVİNE DÖNER. DENZİ İLE EGLE ÇOK MÜŞKÜL VAZİYETTEDİRLER..

KLARA MEYDANDA YOK!

Kurutma Kâğıdının Esrarı

Nakleden: I. ŞERİF

D ora, otel odasında, masanın başına geçmiş, hayli derin mektup yazıyordu. Nihayet mektubunu bitirdi. Masanın üstündeki sumenin altından bir kurutma kâğıdı çekecek ve kurutacaktı. Fakat birdenbire kurutma kâğıdına takılan gözleri, dehşetinden büyüdü. Kâğıdın üstünde, tersine çıkmış, yeni bir mektuptan kurutulmuş, şöyle bir cümle okunuyordu:

« Beni, kendime kıymaya zorluyorsun Şarlot... »

Dora, hemen farkettili. Bu, bir erkek yazısıydı. Zaten genç kıza, kendisinden önce bu odada gayet sakın bir adamın oturduğunu da söylemişlerdi. Demek bu sakın dedikleri adam, derin bir yeis içinde bulunuyor ve kendini öldürmeği düşünüyordu. Dora'nın içinde hudutsuz bir merhamet uyandı. « Acaba bir insanı ölümden kurtarabilir miyim? » diye düşündü. Sonra, hızla odadan fırlayıp, merdivenleri ikişer, üçer atlayarak otelin alt katına indi ve otel kâtibini buldu.

— Sizden bir ricam var? »

Dediği vakit, heyecanından pek zor nefes alabiliyordu. Adam:

— Buyrun bayan! dedi.

— Benden önce 32 numaralı odada kim vardı? Öğrenebilir miyim?

Otel kâtibi, defterine bakarken cevap verdi:

— Şüphesiz öğrenebilirsiniz. Sizden önce o odada Mister Ceymis Stuart oturuyordu.

— Peki bu Mister Stuart'ın otelden çıkıp nereye gittiğini biliyor musunuz?

Kâtip, genç kızın yüzüne baktı:

— Mister Stuart, otelden çıkmadı bayan! 32 numaralı oda sokak üstünde olduğu için gürültü kendisini pek rahatsız ediyormuş.. Arkadaki parka bakan 45 inci odaya geçti..

Dora, çığlığını zor zaptetti. Kâtip bu kadar sakın konuştığına göre Stuart'ın başına henüz bir iş gelmemiştir demek... Biraz acele ederse büyük bir felâkete mani olacağından emindi. Aynı heyecanla kapıcıya yöneldi:

— Mister Stuart, otelde mi, yoksa çıktı mı?

Kapıcı anahtarları baktı:

— Hayır bayan! Anahtarları ben de değil.. Demek ki, çıkmamış..

Dora, artık harekete geçip bir insan canını kurtarmaya kat'iyen karar vermiş olduğu için otel salonundaki telefonlardan birine yönelip 45 numaralı odayı açtı. Telin ö-

te ucunda yorgun bir erkek sesi duyunca:

— Ben Şarlot'un arkadaşıyım! dedi. Sizinle acele görüşmem lâzım!

Erkek sesi şaşmış gibi:

— Şarlot'un arkadaşı mı? dedi.

— Şimdi odanıza geliyorum.. Orada anlatırım!.

Ve Dora telefon ahizesini yine alete astı.

Birkaç dakika sonra 45 numaralı odanın kapısını çalıyordu. Acıp girdiği vakit karşısında 40 yaşlarında kadar, şakaklarına hafif kır düşmüş, yakışıklı ve uzun boylu bir erkek gördü.

Stuart, gözlerini dikkatle genç kıza gezdirerek:

sında, hayret içinde duruyordu:

— Peki siz Şarlot'a dair ne biliyorsunuz bakalım? dedi. Şarlot size mektup filân vermiş olamaz!.

— Ben Şarlot'u çok iyi tanırım bayım! Şarlot'u sevdiğinizi biliyorum. Fakat Şarlot sizi aldatmış sanırım!.. Bu size pek dokundu herhalde. Onun için kendinizi öldürmeğe karar verdiniz.. Böyle şey olur mu? Eğer her erkek, sadakatsiz bir kadına kızıp kendine kıymaya kalksaydı sonu neye varırdı?.

Stuart bu sözleri, garip bir tebessümle dinlerken piposunu doldurup yakmıştı. Genç kıza konuşmaktan zevk alır görünüyordu. Nihayet:

— Siz, çok şeyi bilmiyorsunuz! dedi. Şarlot beni aldatmış değildir. Kendi kendimi mahveden benim.. Ve gülümseyerek ilâve etti:

— Eğer kendimi öldürmeğe karar verseysem, bunun suçu Şarlot'a ait değildir!.

Genç kız:

— Öyle ama kendisine: « Beni, kendime kıymaya zorluyorsun Şarlot!.. » diye yazdınız ya!.

Stuart daha geniş bir tebessümle söylendi:

gün servetimin sonuna geldiğini hissedince buna çare bulmak için kumar oynamaya karar verdim. Bir kumarhaneye gittim. Fakat hile yapıyordum, Kumarhane sahibi, babamın dostu olmayıydı beni polise vereceklerdi.. Haysiyetimin bir paralık olmuştum. Artık iyice düşmüştüm. Nihayet bir gün, büyük bir iş çevirmek kabil oldu. Pis bir işti ama beni tekrar zengin etti.. Şimdi Şarlot'a teklif ediyorum.. Gel benimle, seninle beraber Cenup Amerikasına kaçalım.. Orada yaşayalım, diyorum.. Reddediyor!.. Bunun üzerine ona: « Beni, kendime kıymaya zorluyorsun Şarlot!.. » diye yazdım.

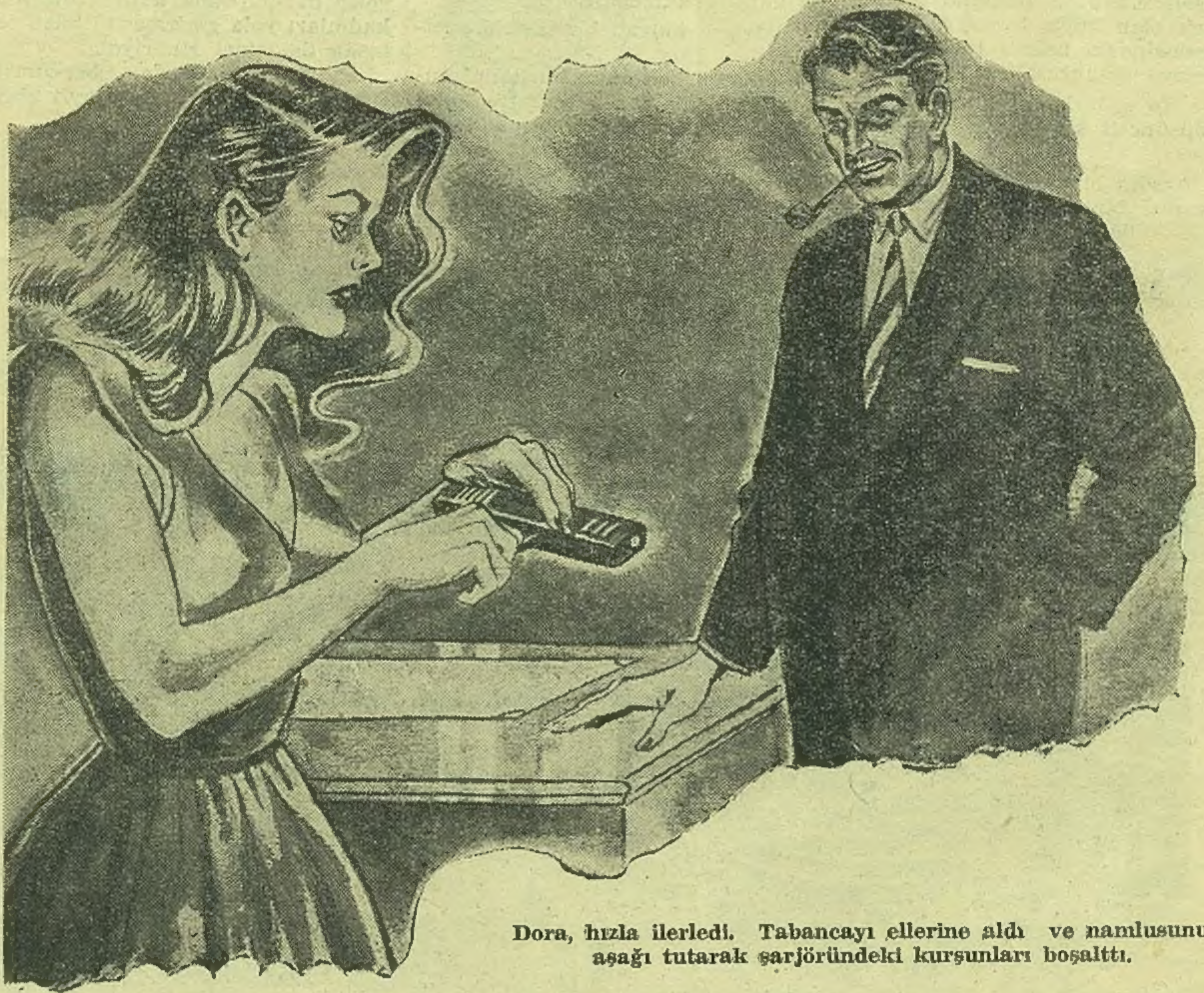
Stuart, bu sözlerden sonra Dora'nın yüzüne baktı:

— Söyleyin bana, şimdi ne yapayım? Başka bir yol var mı?.

Dora:

— Var! dedi. Başka, daha kuvvetli bir aşk bulmalısınız!.. Kim bilir, belki de başka bir kadın çıkar, sizi daha iyi anlar ve mazinizi affeder.

Hararetle konuşuyor, Stuart'ı iknaa çabıyordu. Stuart, o böyle konuşurken yanına kadar gelmiş ve birdenbire genç kızın elini avuçla-

Dora, hızla ilerledi. Tabancayı ellerine aldı ve namlusunu aşağı tutarak şarjöründeki kursunları boşalttı.

— Demek siz Şarlot'un arkadaşısınız öyle mi? dedi.

Dora, çektiği heyecanların ve koşa koşa gidip gelmelerin tesiriyle hâlâ soluyordu.

— Şarlot bana sizden gelen bir mektubu verdi. Ne yapmak istediğinizi biliyorum.. Sakın yapmayın Mister Stuart!.

Stuart acı bir gülümseyişle:

— Ne yapmak istediğimi sahiden biliyor musunuz? diye sordu.

Bu sırada Dora'nın gözü, masanın üstündeki bir kâğıt yığınının üzerine, kâğıtların uçmaması için konmuş gibi duran bir tabancaya ilişmişti.

Dora, hızla ilerledi, Tabancayı ellerine aldı ve namlusunu aşağı tutarak şarjörünü boşalttı. Sonra:

— Ölmemelisiniz Mister Stuart! dedi. Ölüm hiçbir şeyi halletmez!.

Stuart, kendisine ölümü yasak eden bu genç ve güzel kız karşı-

— Henüz kendimi öldürüp öldürmeyeceğim hususunda da kat'i karar vermiş değilim ya...

Bu sözler ve Stuart'ın hali, Dora'ya garip gelmeğe başlamıştı. Gözlerini odada gezdirince yazı masasının yanında bir yazı makinesi gördü. Makinede de kâğıt takılıydı. Demek ki, Stuart yine bir mektup yazıyordu. Fakat Dora'nın uzun boylu düşünmesine fırsat kalmadı. Stuart söze başlamıştı:

— Canınız sıkılmazsa size, durumumu anlatayım. Belki siz bana fikir verebilirsiniz..

Dora sevindi:

— Anlatın!.. Çok rica ederim anlatın!.

— Dediginiz doğrudur. Şarlot'u seviyorum. Fakat Şarlot beni aldatmış değildir. Ben zengindim. Şarlot'u memnun etmek için varımı, yolumu sarfediyordum, ona gayet kıymetli hediyeler alıyordum.. Fakat bu masraflara param dayanmadı. Bir

rına almıştı.

— Bu kadın, siz olabilir miydiniz?.

Dora, birdenbire susmuştu. Kalbi, hızlı hızlı çarpıyordu. Nihayet:

— Çaldığınız parayı iade edin!.. Ondan sonra bu suali bana bir daha sorun! dedi. O zaman, sizin sevgiliniz olmasam bile yakın ve samimi arkadaşınız olurum

Stuart, birdenbire bir kahkaha savurarak haykırdı:

— Bravo.. Romanımın nasıl biteceğini siz tayin ettiniz ve en mükemmel hal şeklini de buldunuz!.. Kendimi takdim edeyim.. Muharrir ve gazeteci Ceymis Stuart.. Şarlot'a gelince, Şarlot, sadece yeni romanımdaki kadın kahramandır. Anlatığım hikâye de erkek kahramanımın hikâyesidir.

Ve genç kızın elini dudaklarına götürerek:

— Sizin kadar iyi yürekli bir genç kıza şimdi ben talip olsam, reddetmezsiniz sanırım! dedi.

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini idare eden: FAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yazan: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 14

Genç kıza bakıp söylendi:
— Anlamıyor musunuz ki, dedi.
Anlamıyor musunuz ki, Dallas tam manasıyla, kardeşinizi bulmak için istediğiniz adamdır? Hayır, arkadaşımıdır diye söylemiyorum; fakat mükemmel bir adamdır vallahi. Aslan kadar cesur ve köküne kadar namuslu bir adam. Eğer siz de onu benim kadar iyi tanımış olsaydınız masumiyetinden bir an şüphe etmezsiniz bayan... Hem zaten sizin işinizle hiçbir alakası olmıyan veya daha doğrusu, sadece Dallasla sizin isteklerinizin ne derece kuvvetle birbirlerine muvazi olduklarını gösterecek olan böyle bir işte, Dallasın mazisindeki haksız lekeleri karıştırmaya ne lüzum var?

Mis Feyn, birkaç dakika, düşünceli düşünceli sigarasını içti. Sonra:

— Azızim binbaşı Ned, dedi, siz mükemmel bir avukatmışsınız meğerse... Dallasın şansı var ki, sizin

— Dallasla arası, çok mu iyiydi? Hartigan, bilmediğini anlatır bir işaret yaptıktan sonra cevap verdi:

— Dallas gibi bir adama böyle bir sual sormaya cesaret edilemez. Şahsıma kalırsa sanmıyorum. Çünkü kendisi, kadınlar hakkında gayet sert fikirleri olan bir adamdır.

— Kadını çok mu seviyordu?

Binbaşı tekrar içini çekti:

— Sanırım ki, evet. Mahkeme esnasında kadın Dallasın masum olduğunu ispat edebildi. Fakat gelip yapmadı. Ve o zamandanberi Dallas, dışı namına ne varsa hepsi-ne karşı çekingendir.

Patrisya hulyalı bir tavırla evetledi:

— Zaten ben onun bu halini anladım, dedi. Sanki esarete bulunan bir erkekmiş gibi bir hali var ve dünyada onun bakışları kadar aksi bakışlara az rasladım. Hakikatte fevkalâde iyi bir kalbi bulunduğundan, bana fırsatını verirse son

her seferinde beni tersledi. Vaziyet böyle olunca ona nasıl itimadım olsun istiyorsunuz? Size kendisinden hiçbir şey anlatmıyan birine nasıl itimat besleyebilirsiniz?

Binbaşı başını bir tarafa eğdi:

— Canım kadınlara karşı çekingen davranmasına hâlâ mı hayret ediyorsunuz? Hele biraz düşünün. Kendisi, Kanadanın üçer bir köşesinde kurşun kalem ve mümasılı şeyler satıyordu. Birdenbire onu oradan kopardık ve karşınıza çıkardık. Aksi gibi siz de insanı ürkütcek kadar cazip bir kızsınız. Burasını biliyorsunuz helbette değil mi Mis Feyn?

Genç kızın sertliği birdenbire silinmişti. Eğlenceli bir tebessümle cevap verdi:

— Siz de hayli usta bir adamsınız Binbaşı Hartigan. Arkadaşınız albay Volf, her memlekette hâlâ sizin için hicran çeken kadınlar bulunduğunu bizim Villiye söylemiş. Artık şaşmıyorum buna doğrusu. Siz, kadınları elde etmenin yolunu biliyorsunuz azızim.

Hartigan gülümsedi:

— Bırakın şu salak Almanı Allah aşkınıza. Budala benim yarı Kazanova, yarı Klark Gabl olduğumu aklına koymuş, her fırsatta geveler durur. Bana kalırsa dünyada kadınları yola getirmesini bilen tek insan Sekizinci Hanrıydı.

Patrisya gülmeğe başlamıştı. Binbaşıya göz ucuyla alaylı alaylı baktı ve sordu:

— Demek siz de karınızı döverdiniz öyle mi?

Beriki inatla devam etti:

— Yine de tekrar ederim. Siz,

Tabii ve mühimser bir tavır peydahlamıştı:

— Ha, sahi. Kendisini ne zaman göreceksiniz şimdi?

Binbaşı eliyle, ceketinin cebine vurarak:

— Hay Allah beni kahretsin! diye haykırdı. Size rasladığım zaman ona telgraf çekecektim... Unuttum.

Patrisya, elini uzattı:

— Şu telgrafı verin bakalım.

Binbaşı tereddüt etti:

— Bilmem ki, nasıl olur?.

— Canım bu iş, nihayet benim isim değil mi?

Erkeğin bıraktığı kâğıdı, koparcasına aldı, Muhatabına baktı:

— Ya!.. de... Baden-Badene demek ki yola... Cimminin orada olduğunu sanıyorsunuz?

— V... erini oraya göndermişler...

Ned birdenbire lâkırdısını kesmişti, Mis Feyne, mütereddit baktı, sonra:

— Eğer, dedi, ağzınızda bakla islanacağını ve Dallasla söylemiyeceğinizi bilseydim...

Genç kız yavaşça:

— Benden sır çıkmaz! dedi.

Sonra garsonu çağırarak sipariş verdi:

— Bize iki vermut daha!.. Listeyi de getirin!.

Tekrar arkadaşına döndü ve söylendi:

— Burası güzelmış. Ahbaplarımdan biri beni sıkıcı bir akşam yemeğine çağırdı ama gitmeğe mecbur değilim, serbestim nasıl olsa. İsterseniz akşam yemeğini burada beraberce yiyelim. Sonra bir revüye veya bir sinemaya gideriz. Siz nasıl olsa yarın akşamdan evvel Paristen gidecek değilsiniz, öyle değil mi? Onun için telgrafı yemekten evvel veya sonra göndermenizde bir mahzur yok.

Sonra Hartigana garsonun getirdiği listeyi uzatarak:

— Söyle iyi bir şeyler sipariş edin! dedi.

Binbaşı mütereddit söylendi:

— Vallahi bilmem ki!. Böyle bir yerde en iyi çare mutfaka gidip ahçıyla konuşmaktır.

Patrisya bir sıçrayışta ayağa dikilmişti:

— Aman ne güzel fikir.. Gelin gidelim şu mutfaka.. Eğleniriz!.

Sahiden de eğlendiler. Önce yemeğin bahsi bile olmadı. Çünkü binbaşı, ahçının da Rıf savaşına iştirak etmiş olduğunu öğrenmişti. Adamcağız, eline bir saçalık, bir tuzluk, iki de tahta kaşık almış, ziyaretçilerine, bir Berberi kurşunıyla yaralandığı sırada düşmanın ne durumunda bulunduğunu izaha uğraşıyordu.

— Komutanım! diyordu. Yanımdaki bayan af buyursunlar, kaba etlerimden yaralandım komutanım!

Nihayet bir balık, kebaplı bir pilav ve Arman adlı ahçının hârikulâde olduğuna tekrar tekrar yemin ettiği peynirli makarnadan sipariş ettiler. Patrisya şampanya içmek istiyordu ama Arman kendilerine listede bir Vuvray şarabı göstererek:

— Hele şundan bir için de beğenmezseniz, ne dersiniz deyin! dedi.

Birlikte ikinci vermutlarının başına oturdukları zaman genç kız sordu:

— Şimdi anlatın şu Cimminin valizlerini bakalım!

Binbaşı:

— Pekâlâ!.. dedi. Mesele şu: Bana gayet sık bir sarışın olarak tarif edilen bir kadın, 4 Mart tarihinde Sark istasyonuna gitmiş. Valizleri trenle Baden-Badene göndertmiş. Orada valizlerin alınacağını söylemiş.

— Dört Mart mı? Demek ki, şöyle böyle, bir aydan fazla..

(Arkası var)

Mis Feyn: « Şimdi anlatın şu Cimminin valizlerini de, nereye gitmişler öğreneyim bakalım? » dedi.

gibi bir arkadaşına sahip olmuş. Sizce bir itirafta bulunayım: Biraz önce size rasladığım vakit, ondan yakayı sıyrıp bu işin idaresini size vermek niyetindeydim.

Hartigan, inatla kafasını salladı: — Sakın ha!. Sakın böyle bir şey yapayım demeyin!

Beriki şımarık bir eda ile:

— Daha kat'i bir karar vermiş değilim, dedi. Fakat siz, hiç değilse, ne dediği, ne düşündüğü anlaşılır; kendisiyle oturulup konuşulur bir adamsınız...

Ağzından uzun bir sigara dumanı salıverdikten sonra:

— Bu Lizolette nasıl bir şeymiş?

— Galiba çok güzelmış.

— Esmer mi, sarışın mı?

— Ufak tefek ve gayet sarışın.

derecede hoşuma gidebilecek biri olduğundan eminim. Evet, eğer sahiden masumduysa...

— Masumdu. Budalacasına hareket etti. Fakat darılmayın ama, kardeşiniz de öyle hareket etmemiş mi?

Genç kız hafif ve kederli bir iç çekişle söylendi:

— Dallas bana öyle acı bir söz söyledi ki, hiç unutamam. Hürriyetten, dünyanın en kıymetli varlığı olarak bahsetti. Hapishanede geçen ömür, o kıratta bir adam için müthiş bir şey olmuş olmalı. Bilhassa...

Birden durmuştu. Sonra söylendi:

— Kendisini bana ilk defa getirdiğiniz gün, benimle ahbap olması için elimden geleni yaptım. Fakat

insanı korkutacak kadar cazip bir kızsınız. Fakat aynı zamanda söylemeği de unutmuyayım ki, çok da iyi bir kalbiniz var.

Bir an için elini genç kızın elinin üstüne koyduktan sonra:

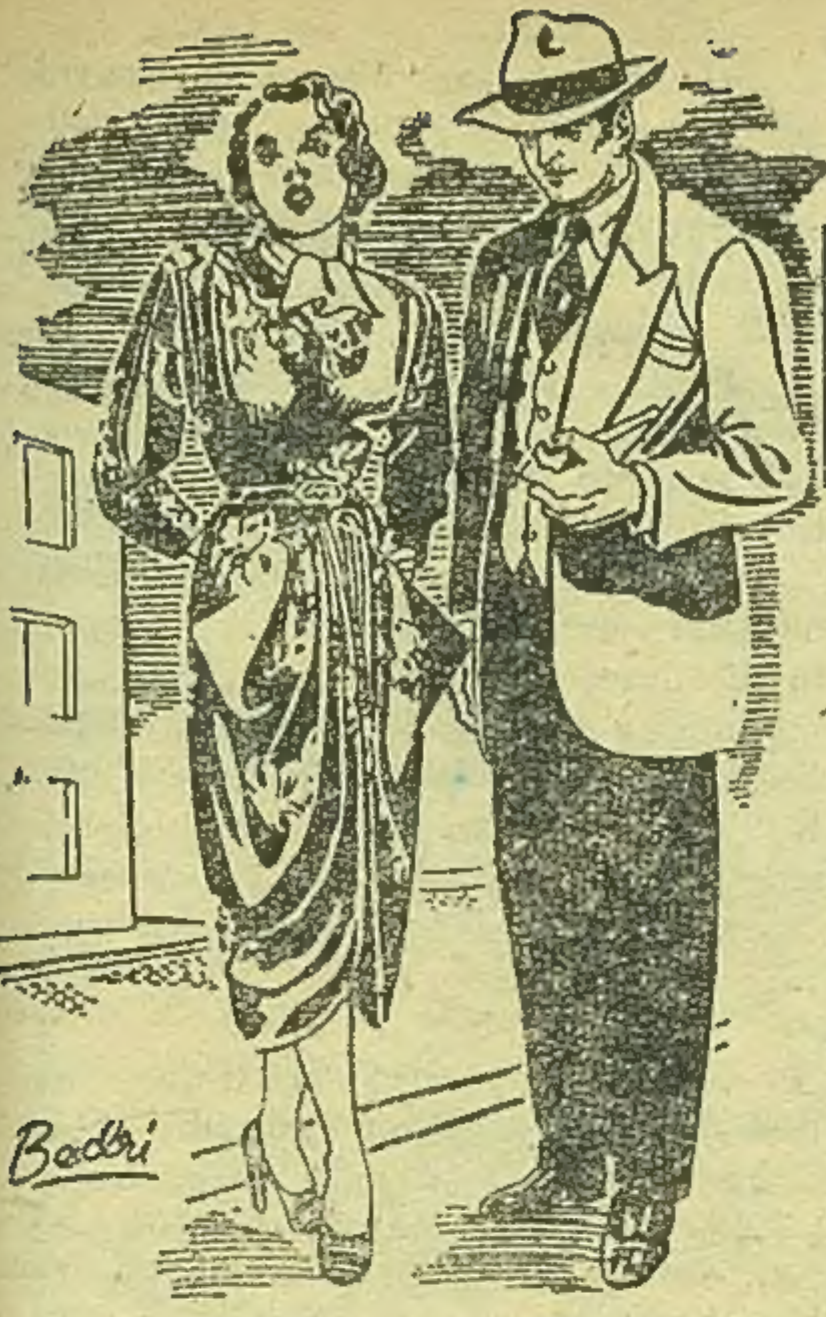
— Artık bizim sefi tenkit etmekten ve hele beni onun yerine geçireceğinizi söylemekten vazgeçin! dedi. Siz de pekâlâ bilirsiniz ki, istediğiniz zaman onu en mutli bir köle haline getirmek elinizdedir.

Patrisya zarif bir tarzda kaşlarını çatı ve mırıldandı:

— Pek emin değilim bu dediğinizden.

Sonra edasını değiştirdi:

— Üstelik böyle bir tecrübenin zevkli bir iş olduğuna da pek emniyetim yok.

Telefon NUMARASI

Nakleden: Selman EFE

— Bu yalanları başkasına anlatın l. Biz, sizin mücevherat ve kuyumculuk komisyoncusu Lenselo Vindover olduğunuzu biliyoruz. Üstelik sizin Leydi Kolroy'u soyan ve kadının mücevherlerini çalan hırsızla münasebette bulunduğunuzu, bu mücevherlerin vasitanızla satılacağını da biliyoruz.

Vindover, sapsarı kesilmişti. Kolroy konağından yüzbin İngiliz lirası kıymetinde mücevher çaldığını gazetelerde okumuştur. Demek şimdi polis, kendisinin, hırsızla iş birliği yaptığından şüphe ediyordu. Görüyor musun başına gelen derdi?

— Leydi Kolroy'un uşağını tevkif ettiniz mi? diye sordu.

— Uşağın bu işle ilgisi olduğunu nereden biliyor sunuz bakayım?

— Canım "Deyli Ekspres" de yazıyordu.

Komiser, acı acı sırtıttı:

— Evet, yazıyordu ama, Deyli Ekspres, uşağın, suç ortağına, konağın gizli telefon numarasını verdiğini ve dün bu suç ortağının kendisine telefon etmesini beklediği yazılı değildi. Şehir telefonları şebekesine, (Viktorya - 1668) numarayı açan bütün diğer numaraların derhal polise haber verilmesi tebliğ edilmişti. Sizi, böylece ele geçirdik. Daha hâlâ uşağın suç ortağı olduğunuzu inkârda inat edecek misiniz?

— Şüphe mi var? Ne uşağı tanırım? Ne de bu numaranın Kolroy konağı numarası olduğunu biliyordum.

Komiser, yine güldü ve biraz sonra Lens Vindover'in, mevkuf uşakla yüzleştirilmesi yapıldı. Her ikisi de birbirlerini hiç görmemiş olduklarını söylediler. Bunun üzerine tam Vindover odadan çıkartılıyordu, ki komiser Donel, birdenbire kendisini durdurup sordu:

— Sizin, yolda lâf attığınızı ve size telefon numarasını verdiğini söylediğiniz bayan, nasıl bir bayandı bakayım?

Vindover:

— Harikulâde güzel l. dedi.

Komiser, suratını astı:

— Rica ederim, terbiyeyi elden bırakmayın! Nasıldı diyorum size?

— Nasıl mıydı? Balık etinde, sarışın, hayret edilecek kadar küçük bir ağzı olan ve bir görüşte vurduğum bir kadındı işte..

— Canım sarışın, balık etinde kadınlar çoktur.. Şöyle hususî bir işareti yok muydu?

— Kırmızı ayakkapları, kırmızı el çantası vardı. Başında kırmızı bir şapka ve sırtında da açık yeşil bir esvabı olduğunu gördüm.

— Bu bayanın boynunda, kırmızı ve kalp şeklinde bir broş da var mıydı?

Vindover, hayret etmekle beraber tasdik eyledi. Ondan sonra da kendisini odadan çıkardılar.

Bir saat sonra Vindover'i tekrar komiserin karşısına çıkarmışlardı. Komiser Donel:

— Artık serbestsiniz l. dedi. Suçsuz olduğunuz anlaşıldı. Bana kalsa, bir iki gün daha sizi delikte tutardım ya..

Lens Vindover'in yüreğinden bir taş kalkmıştı.

Lens Vindover, Siti - Bar'ın telefon hücresinde sabırsızlanmaya başlamıştı. Dördüncü defadır, ki (Viktorya - 1668) numarayı çeviriyor, her seferinde karşısına, numaranın meşgul olduğunu belirten (Dın!.. Dın!.. Dın!..) sesleri çıkıyordu. Daracık telefon hücresi de hamam kadar sıcaktı. Lâkin Vindover, aramaya başladığı numaranın peşini bırakmak niyetinde değildi. Şu numaradakiler ebediyen konuşacak değildi ya.. Helbette eninde-ninde sonunda numaranın boşalacağı da olacaktı.

Bu sırada telefon hücresinin kapısını, birisinin açtığını görerek asabi asabi başını çevirdi:

— Görmüyor musunuz? Konuşuyorum işte! dedi.

Yabancı, ceketinin yakasının tersine takılı polis rozetini gösterdi:

— Gürültüsüz, patırdısız benimle gelin!

Lens Vindover afallamıştı:

— Benden ne istiyorsunuz?

diye sordu.

Detektif cevap yerine, hemen hücreden çıkmasını belirten bir işaret yaptı. Daha sonra, tevkif ettiği adamla birlikte Skotland Yard'a giderlerken de hiç ağzını açıp birşey söylemedi. Temze rıhtımındaki büyük binada Lens'i bütün itirazlarına rağmen mevkıflar odasına soktular.. Zira polis komiseri Donel, her mevkıfa, bir gece polis tevkifhanesinde yatmanın yaradığı iddiasındaydı.. O gecenin sabahı, mevkıfların dilleri daha çözükle olurdu!

Vindover'i, ertesi sabah, komiser Donel'in karşısına, sorguya götürdüler. Komiser sordu:

— Demek, (Viktorya 1668) telefon numarasının kime ait olduğunu bilmediğiniz iddiasındasınız!

Vindover:

— Bu numarayı bana kibar bir kadın vermişti. Bu kadını da iki gün önce tanımıştım. Adı bayan Gradi imiş.. Daha fazla bir bildiğim yok!

Komiser alay etti:

— Yaniya, işin içinde meşgul bir kadının parmağı olduğunu iddia ediyorsunuz.. Şerlok Holmes romanları gibi ..

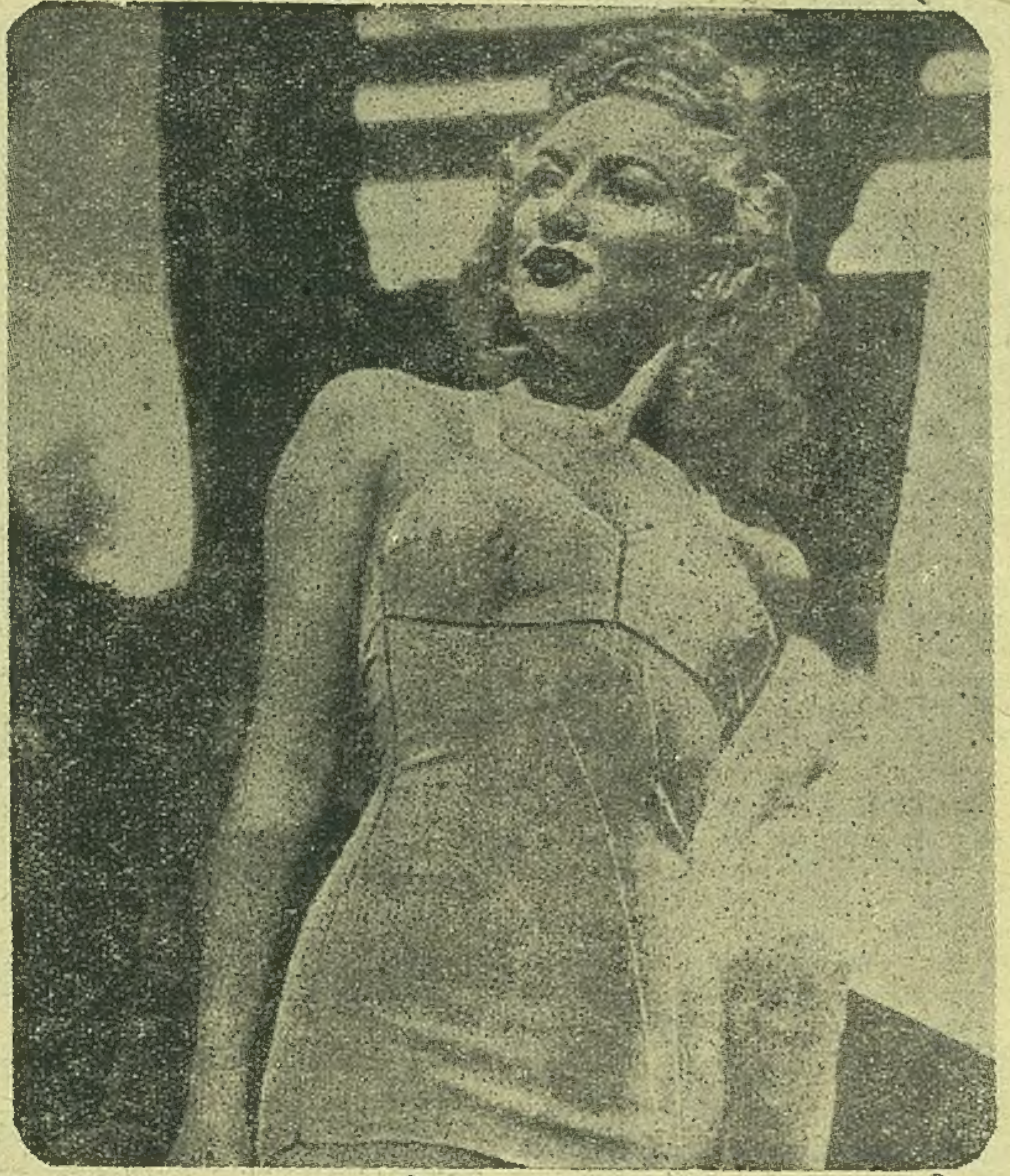
— Orasını bilmem.. Ben bu kadını sokakta takip ettim. Kendisine söz attım ve konuşuk..

— Kibar bir kadın, sokakta hiç bir erkekle tanışmaz!

— Doğrusu aranırca, kabahat de onda değildi komiser! Onunla konuşmak isteyen ben oldum. Keşke hiç teşebbüs etmiyeymişim.. Başına bunlar gelmezdi! Yolda ah-bap olunca, bana, ertesi günü saat beşte kendisine telefon etmek müaadesini verdi..

Komiser, birdenbire köpürmüştü:

SİNEMA

Betty Grable

Göz alıcı sarışın güzelliği ve bacakları ile meşhur olan Betty Grable 18 Aralık 1916 St. Louis'de doğdu.

Hayatı:

Annesiyle babası onun dansöz olmasını istemiyorlardı, ama o dansöz olmaktan başka birşey düşünmez olmuştur. Daha yedi yaşındayken sahneye çıktı ve profesyonel olarak çalışmaya başladı.

1929 senesinin yarısında Grable'ler Hollywood'a gezmeğe geldiler Betty yaz sonunda annesiyle birlikte California'da kaldı ve bir dans mektebine yazıldı. On dört yaşındayken on altı yaşında olduğunu söyleyerek Fox kumpanyasıyla anlaştı ve güzel bir kontrat imzaladı.

Filmleri:

Film çevirmeğe başlamadan evvel Broadway'de bir piyeste oynadı. Bu sırada Down Argentina Way filminde oynayacak olan Alice Faye'nin ameliyat olması iktiza edince, onun yerine hemen Betty Grable'yi geçirdiler.

Betty ozamandan beri her filmiyle büsbütün parlayarak müzikal komediler kraliçesi ve bütün dünyanın sevgilisi oldu. En son filmi Douglas Fairbanks Jr. ve Cesar Romero ile çevirdiği That Lady in Ermine-Ermin Kürklü Kadın'dır. Betty bu filmde ağır bir ermin manto giyerek yalnızca dansetmektedir.

Aşkları:

1937'de bir zamanların meşhur çocuk yıldızı Jackie Coogan'la evlenen Betty ilk kocasından 1939'da boşandı. Bundan sonra epeyi gezdi, tozdu ve George Raft'la büyük bir aşk macerası geçirdi. George'yi Norma Shearer'in elinden almıştı. Ondan ayrılan Betty 1943'de Harry James ile evlendi. Şimdi Hollywood'un en mes'ut kadınlarından biridir. Victoria ve Jessie isimli iki kızı var.

Hususiyetleri:

Golf, patinaj ve binicilik sporlarına meraklıdır. Gayet neşeli, samimi candan bir kadındır. Kibirle hiç bir âlâkası yoktur. Çok ideal bir annedir ve kızlarını çok iyi yetiştirmektedir.

Komiser, sözüne devam etti:

— Bir daha sefere sokakta takılacağınız kadınlara daha dikkat edin! Yoksa size bir gün öyle bir telefon numarası verirler, ki beş on sene kodeste kalırsınız.. Ya azizim Vindover, yolda rahatsız ettiğiniz kadının kocası bir polis komiseri olursa, insanın başına böyle işler gelir işte!

Vindover, kendisini tekrar toparlamıştı. Cevap verdi:

— Takıldığım kadının bir komiser karısı olması birşey değil.. Asıl o komiserin, bütün meslek sırlarını teker teker karısına anlatması bir mesele teşkil eder!.. Yoksa bayan, (Viktorya - 1668) numarasını nereden bilecekti..

Kıyının, o tarafında, derin ve sarp yarlar yükseldi. Burada kayalar iç ürperten heybetleriyle, karanlıklarda hüküm süren korkunç kilitli hortlaklar gibi kıyıda dikilirler, sanki bütün tabiat kuvvetlerine meydan okurlardı.

Bütün bunların ortasında bir tane sivri kaya vardı ki tepesi külahlı bir şeytana benzerdi. O taraflarda Şeytan kayasını bilmiyen yoktu.

Azgın denizin kudurup coştığı sisli bir geceydi. İri bir şilep yarların önünde bir hayli düdük çaldıktan sonra birdenbire susuverdi. Köylüler kıyıya toplanmışlar, sisleri delmeğe, denizde neler olup bittiğini görmeğe çabalıyorlardı.

Fakat sis okadar sıkıydı, ki birşeycikler görmek kabil olmuyordu.

Bu sırada dalgaların hışıltısı, rüzgârın çığlıklarını bastıran insan sesleri duyuldu:

— Batıyoruz.. Oturduk ..

Daha bu sesler kesilmeden müt-hiş, gök gürültüleri gibi tüyler ürperten bir gümürtü ortalığı sars-tı. Koca demir parçalarının keskin kayalara sürünmesinden, parçalan-masından doğan, gıcırtilarla, inil-tilerle dolu kulakları sağırlatıcı bir gürültü ...Şilep kayalara oturmıştı.

Köylüler arasında hızlı bir ça-lışma başgösterdi. En sağlam ve iri kayıklardan ikisi denize indirildi. Geminin imdadına koşmak için gür-büz birkaç delikanlı küreklere ya-pıştılar. Ve dalgalarla, rüzgârla, amansız bir boğusma başladı..

Rüzgâr uluyor, dalgalar gittik-çe hırçınlaşıyorlardı.

Köy halkı titreyerek ve gözle-riyle kalın sisi delmeğe çalışarak beklediler.. Uzun dakikalar, hattâ saatler geçti..

Sonra dalgalar arasında, ufa-cık bir fındık kabuğu gibi sallanan tıklım tıklım dolu bir kayak, binbir güçlükle kumsala yanaştı, yarların gölgelerine sığındı.

Gelenler içinde, kurtarıcılardan birkaçı ve kayalara oturan geminin kaptanı ile üç de tayfası vardı. Köyün kahvesinde sıcak bir soba-nın etrafında çay içilirken başlanmı-dan geçeni anlatıldılar..

“Umut” orta halli bir şilepti. Karadeniz'deki Rus limanlarından birinden, Yunanistan'a mal götür-mek için boğazlara doğru yola çıkmıştı. Fırtına patlayınca, son hızla-riyle kıyıdan uzaklaşmağa çabala-mışlardı. Fakat bu sırada dümenleri kuduz dalgaların hücumuna daya-namamış, kırılmıştı.. Gemi, artık kaptanın kumandasına boyun eğ-mez olmuş, dalgaların elinde bir oyuncak gibi, denizin ve rüzgârın istediği yere sürüklenmişti. Bu ha-vada kayak indirmeğe de korkmuş-lardı. Saatlerce dalgalar tarafından hırpalandıktan sonra itile kakıla gelip kıyıda kayaların arasında karaya oturmuşlardı.

Geminin dipleri tamamiyle su dolmuştu. Ancak güverte üstündeki kamaralar kullanılabilecek bir hal-deydiler..

Kaptanın hikâyesi bitince, lâ-fından baştayfa olduğu anlaşılan iri yarı bir delikanlı:

— Zaten topu topu, on bir ki-siydik.. dedi. Dördümüz birinci ka-yıkla geldik, ötekiler de ikinci ka-yıkla gelecekler..

Kaptan:

— Ben tembih ettim.. diye söy-lendi. Çarkıbaşı ile iki tayfa ge-miyi beklemek için orada kalacak-lar.. İkinci kayak, kalın bir halatla gemi ile, kara arasında asma bir birleşme yolu kuracak..

Aradan yarım saat kadar bir zaman geçmişti. Kahvenin kapısı ardına kadar açıldı, içeriye yarı bellerine kadar ıslanmış, dört ge-mici ve birkaç da köylü girdiler..

Şeytan Kayası

Nakleden: Mustafa RONA

Kapıyı açar açmaz karşılaştığı iki korkunç mahlûk, ödünü patlattı.

Tayfalardan birisi:

— Halatı kıyıda yüksek bir kayaya bağladık.. dedi. Şeytan ka-yası mıdır, nedir?

Saat sabahın üçü olmuştu.. Bu vakitte denize kayak indirmek müm-kün değildi. Gemiye varmak için bir tek yol vardı. O da, bir ucu Şeytan kayasına bağlı olan halat-tan kaymak..

Kaptan, sahiden de çok atik ve çevik bir adamdı.. Genç yaşında denizkurdu olmuş bir Trabzon-luydu..

— Bu da iş mi? dedi..

Yarım saat içinde geminin gü-vertesine kavuştu.

Kaptan köşkünde bir battani-yeye sarındı ve yorgunluğun tesi-riyle, bütün gün azgın bir denizle boğuşmuş bir adamın hakettiği uy-kuya daldı.

Ertesi sabah, karanlık ve kara bulutlarla dolu gün, güneşin ısk-larını insanların gözünden örttü. Fakat artık fırtına da, rüzgâr da denizin çilgınlığı da eski hızını kay-betmişti.

Yorgun gemiciler öyle derin bir uykuya dalmışlardı ki, köylüler hiçbirini uyandırmaya kıyamadılar.

Bu, tam öğle üstü saat beşe ka-dar sürdü. Hava gene kararmış apansız akşam, oluvermişti. Tay-falar ozaman teker teker uyandılar. İlk düşünceleri, gemileri oldu. A-caba, kaptan, çarkıbaşı ve iki tay-fa ne yapıyorlardı. Fakat köylüler onlara haber verdiler..

Gece içinde, şilepi, Şeytan ka-yasına bağlayan halat kopmuştu.. Onun için, gemiye ancak kayıkla gidilebilecekti. Zaten hava da dur-gunlaşmıştı. Köyün erkeklerinin he-men hepsi balık avlamağa çıkmış-lardı.

Gemiciler, ufak bir kayak bul-dular. İlk iş olarak gemiye gitmeğe ve kopmuş olan halatı yeniden bağ-lamağa karar verdiler.

Gemiye yaklaştıkça, hayretten hayrete düşüyor, meraklanmağa başlıyorlardı. Güvertede kimsecik-ler görünmüyordu. Hem zaten ge-miden hiçbir insanın o gün karaya

gelmemiş olması tuhaf değil miydi?.

Tamam şilebin bordasına ya-naşmışlardı, ki güvertede gözleri oyuklarından fırlıyacak kadar bü-yümüş bir halde bir çılgın gibi ge-zinen birinci kaptanı gördüler. İkinci kaptan kayıkta ayağa kalktı, he-yecanla seslendi:

— Kaptan! Kaptan!

Bu sorguya bir ses vermedi.. Sonra kendi kendine söyleniyor-muş gibi:

— Ölmüşler.. Ölmüşler.. dedi..

Hortlak?!

İkinci kaptan ve iki tayfa, bor-dadan sarkan merdivene sıçrayarak bir iki saniyede soluğu güvertede aldılar. İlk işleri kaptanı beraberle-rinde çekerek, çarkıbaşının ve iki tayfanın uyudukları kamaraya git-mek oldu.

Kapı, ardına kadar açıldı. İçerde bir lâmba yanıyor ve so-luk ışıqla müthiş ve tüyler ürperti-ci bir sahneyi aydınlatıyordu.

Üç ceset, kanlar içersinde ve sapsarı yüzlerle yerlerde yatıyor-lardı. Vücutlarının duruşundan müt-hiş acılar içerisinde öldükleri bel-liydi. Gırtlaklarında büyükçe delik-ler vardı. Ve bu deliklerin çevre-sine koyu kan pıhtıları yapışmıştı..

Üçü de öleli birçok saatler geç-miş olmalıydı..

Birinci kaptanın ağzından birşey öğrenmek kabil olmadı. Onu daha o gece şehirdeki tımarhane-ye gönderdiler.. Zavallı kimbilir ne acı, ne korkunç birşey görmüştü?.. Kasabaya, jandarma kumandanlığı-na haber ulaştırıldı. Ölülerin üçü de gemiden karaya çıkarıldı.

Gemiye karaya bağlayan halat yeniden yapılmıştı. İkinci kaptan ge-ne şilebin beklenmesi lâzımgeldi-ğini söylediği zaman, tayfalardan kimse bu bekçiliği üzerine almak istemedi. Artık bu gemiyle bir ala-cakları, verecekleri kalmamıştı.. Kimse esrarengiz bir ölüm getiren bu gemide canını tehlikeye koy-mak istemiyordu

Baştayfa, kalmağa karar verdi..

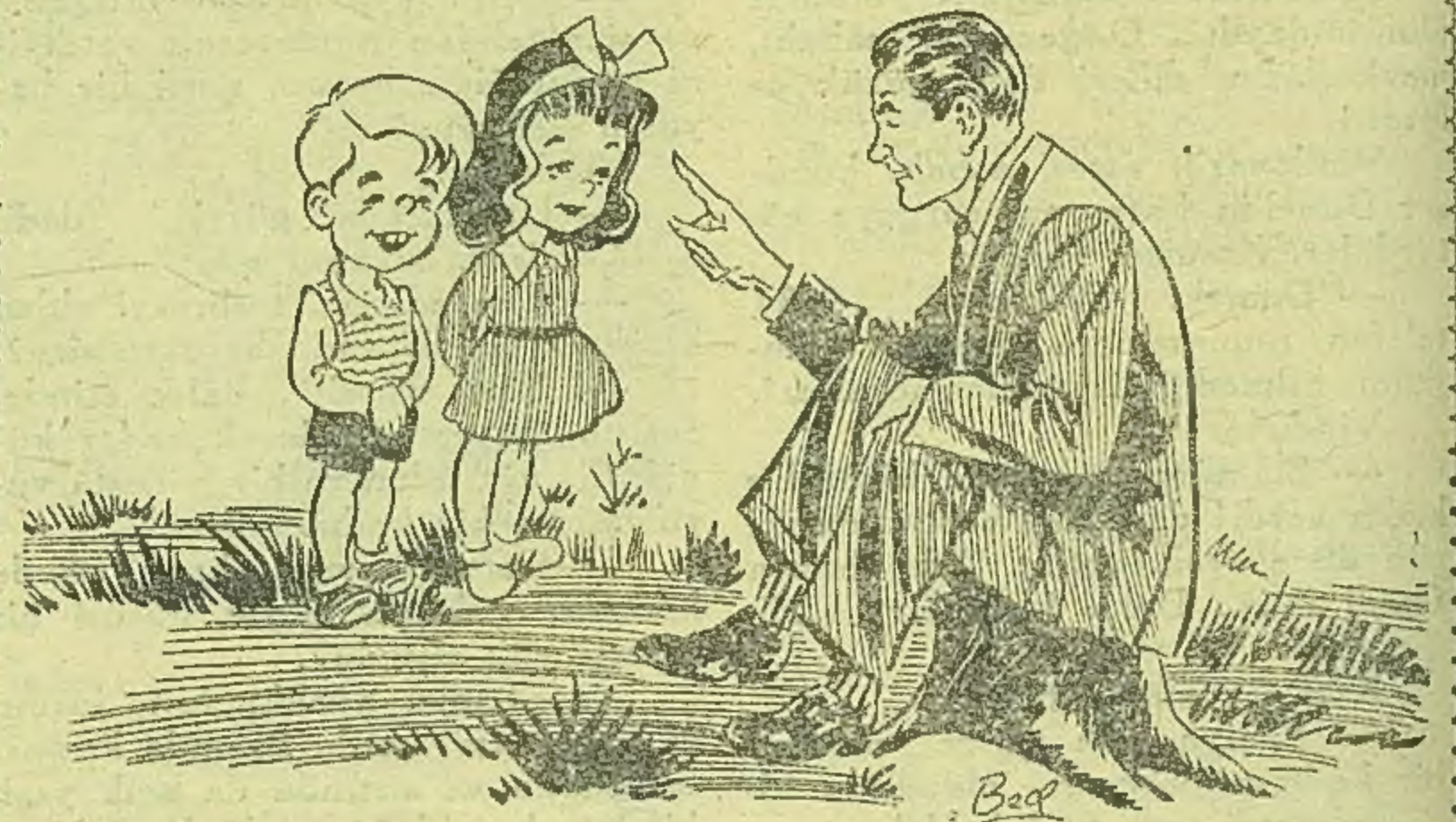
Evvelâ onu bu fikrinden vazge-çirmeğe kalktılar.. Hortlak, şeyten filân para etmedi.. Onun başka dü-ğünceci vardı. Zaten sinirli bir a-dam olan kaptanın çıldırarak her üç gemiciyi de bir nöbet halinde öldürdüğünü sanıyordu. Caydırma-yacaklarını görünce eline bir koca Nagant tabancası verdiler. Gülererek aldı..

Bu genç, çok soğuk kanlıydı. Bir iki saat evvel üç ölünün çıkır-ıldığı o kamarada yatmakta hiç-bir engel görmedi.

Gece hayli ilerlemişti.

(Arkası 14 üncü sahifede)

KESKİN ZEKÂ

Bay Doğan, yolda, biri kız, biri oğlan iki kardeşe raslamıştı. Oğ-lan çocuğa sordu: « Senin kaç kardeşin var yavrum? » Çocuk şu cevabı verdi: « Benim oğlan kardeşlerimle kız kardeşlerim aynı sayıdadır! » Bunun üzerine Bay Doğan, kız çocuğuna sordu: « Se-nin kaç kardeşin var evlâdım? » Kız çocuğu da şu cevabı verdi: « Benim kız kardeşlerim, oğlan kardeşlerimin yarısı kadardır! » Bay Doğan bu iki kardeşin kaç oğlan, kaç kız kardeş olduklarını bir türlü anıyamadı.. Acaba keskin zekâlar, anladılar mı?.

★ ★ ★

Kadınlar ülkesinde idama mahkûm olan adama: « Son isteğin nedir? » diye sordukları vakit şu cevabı vermiş: « Beni, nasıl olsa asacaksınız!.. Bâri içinizde en ihtiyarınız kimse, ipimi o çek-sin! » Hangi kadın, rakipleri yanında kendisinin daha yaşlı oldu-ğunu belli eder? Kimse ortaya çıkmamış ve adam da böylece yaka-yı kurtarmış.. Hikâye bu ya!.

NAT PINKERTON

SEVGİLİ DORYAN
TRENİNİZİ KARŞILIY-
MADIM.. AFFEDERSİ-
NİZ.. KARLO GEL-
Dİ Mİ?

GELDİ.. HATTA
MODELLERİM..
DEN BİRİNİ KA-
ÇIRDI..

KAÇIRMIŞ MI?
AMAN NE HOŞ..
KARLO PEK DE-
LİŞMENDİR..

DELİŞMEN HA? LAF.. ASIL
BETTYA KARLO'YU KAÇIR-
MIŞTIR..

BU SIRADA BİR LOKANTADA BAHSE
HARİKULÂDE BİR MAH-
LUKSUNUZ BAYAN ELI-
ZABET.. BASKABİR ER-
KEĞİN SİZE YAKLAŞ-
MASINA MÜŞAADE ETMEM

DOĞRUSUNU SÖYLEMEK LÂZİMGE-
LİRSE ODALARIMIZ ÇOK RAHAT..
VINTERBRUK TA NONGÖŞ KADIN..
TELEFON ÇALIYOR..

SENİ İSTİYOR..
LAR DORYAN..
BİR ERKEK
SESİ..

NE İSTİYORSA
SANA SÖY-
LESİN

KENDİSİNE LÜTFEN AŞAĞIDA GAYET
MÜHİM BİR ADAMIN BEK-
LEDİĞİNİ SÖYLE-
YİN..

DORYAN..
NE GÜZEL-
SİN?

NAT SEV-
GİLİM.. LONDRA
DA İŞİN NE-
SENİN..

BU ŞANSLI KIZ MODEL-
DA KİM? LERİN EN
GÜZELİ...

SENİ ÇOK
ÖZLEMİŞİM BEN DE ÖYLE SEV-
GİLİM.. GEL BERA-
BER BİR ÇAY İÇE-
LİM

ANLAT BA-
KALIM GÜZE-
LİM NE YAPI-
YORSUNUZ? NE ALEMDE-
SİNİZ..

BURAYA BAYAN VINTERBRUK
UN SON MODELLERİNİ GÖS-
TERMEĞE GELDİK. BEŞ Gİ-
ĞİN KIZI BEN İDARE EDİYÖ-
RUM.. ONLARI İDARE ÇOK GÜÇ

BİR BİRAHANEDE
SİZ ÇOK NONGÖŞ
SUNUBAY KARLO
VINTERBRUK.. BA-
NA LONDRA'YI NE ZA-
MAN GÖSTERECEK
SİNİZ?

BU GECE.. SÖZ
SÖZ.. YOKSA SİZİ
BAYAN DORYAN'A
TESLİM ETMELİ-
YİM..

BAYAN BANNİSTE-
RİN RESMİNİ GÖR-
DÜM.. DEMEK BAŞI-
NI DERDE SOKAN
OZ..

EVET.. İŞTE KARLO
İLE GELİYOR. BİR
DAKİKA NAT.. SUN-
LARLA KÖNÜŞA-
YIN

ARKASI
VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

SUYUN ÜSTÜNDE KALMAYA ÇAYRET
EDİN İPİ ATIYORUM..

32

TUTABİLDİ-
NİZ Mİ?

EVE! TUTTUM

SIKI TUTU-
NUN.. ÇEKİ-
YORUM.

ÇABUK.. ÇABUK
KESİL-
DİM.

PROFESÖRÜN TAKATI KESİLDİ VE
NİHAyet İPİ BIRAKTI.

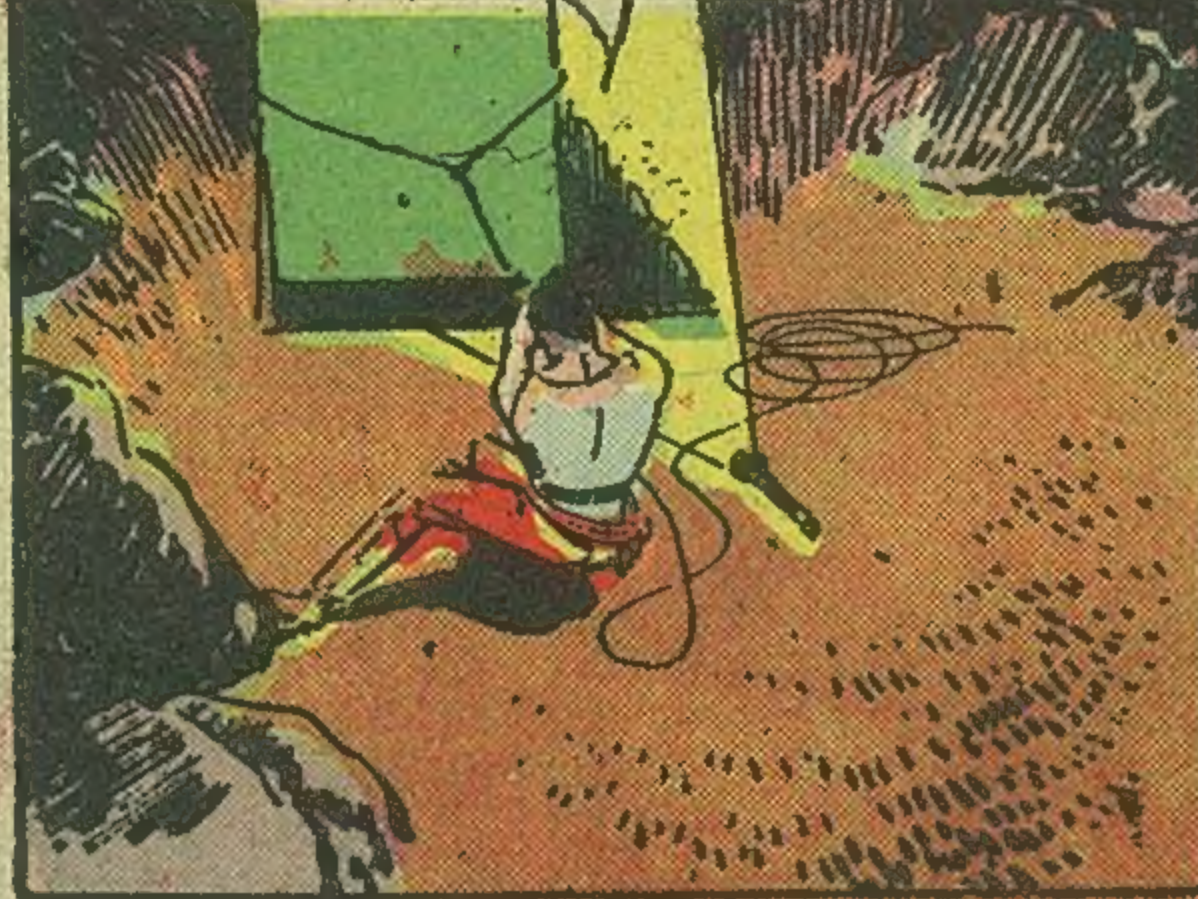

SUYUN YÜZÜNDE DURUN..
BEN DE İNİYORUM.

ÇALIŞACAĞIM.. ÇABUK OL
BRIK.

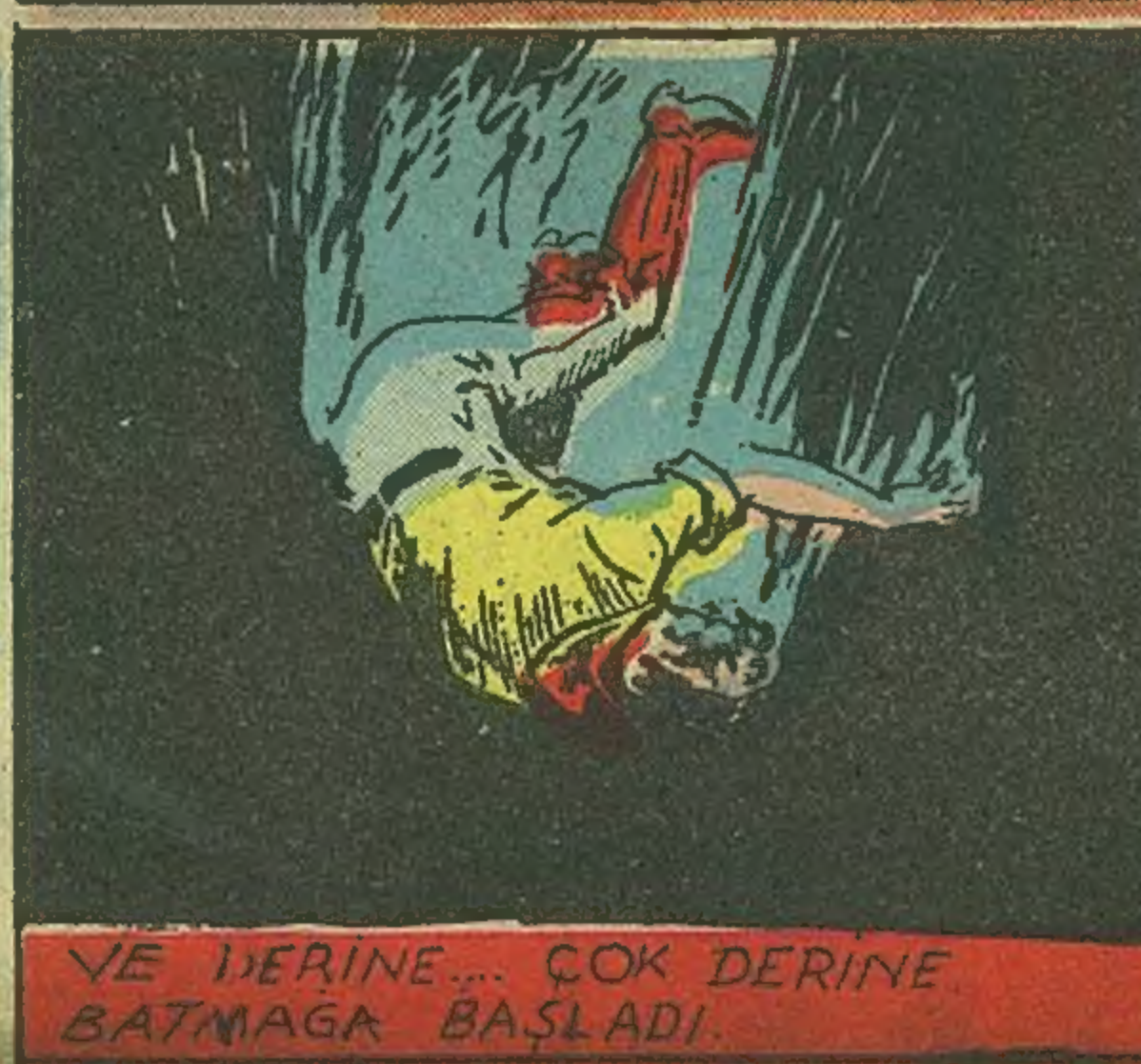
BU TAŞ İKİMİZİN DE
AĞIRLIĞINI ÇEKE-
BİLİR..

YA BEN DE AŞAĞIYA İNER.
KEN KAPAK KAPANIVERİR-
SE NE YAPARIZ?

BRIK AŞAĞI
İNERKEN PRO-
FESÖR KOPAK
YAVAŞ YAVAŞ
SUYA GÖ-
MÜLDÜ.

VE DERİNE... ÇOK DERİNE
BATMAGA BAŞLADI.

NİHAyet KAFATASI SERT EİR
TAŞA ÇARPTI.

ARKASI VAR

YILAN KADIN

SEYYAHAT UZUN SÜRDÜ. GLOKO, MARSELLA'NIN YENİ BİR KRİZ GEÇİRMESİNDEN KORKUYORDU. NİHAİYET HÜDUDUN ÖTESİNDE KÜÇÜK BİR KASABAYA İNDİLER. GLOKO BURADA BİR AHBABINI BULUP ONUN YARDIMIYLA DE BİR İŞ BULACAĞINI ÜMİD EDİYORDU.

32
63

BAY DUVRE'Yİ GÖRMEK İSTİYORUM.

YOK.. ÜÇ AY EVVEL BURADA İDİ.

GLOKO İŞ ARAMAK İÇİN FABRİKAYA GİDER.

KENDİ AMELEMİZ İÇİN BİLE KAFİ İŞ YOK. NEREDE KALDIKI BİR ECNEBİ İÇİN. BURAYA GELMEK DE NEREDEN AKLINIZA ESTİ.

MARSELLA BU HAYATA NASIL TAHAMMÜL EDECEĞİZ. İTALYAYA DÖNELİM. BABAMA, BİZİ AFETMESİ İÇİN YALVARIRIM.

ÖLMESİ. O KANALI VE EVİ- Mİ GİDİP GÖRMEĞE TERCİH EDERİM.

PEKİ BURADA NE YAPALIM? NASIL YAŞAYALIM?

PARİSE GİDE- LİM ORADA İŞ BULURUZ.

HANGİ PA- RA İLE MARSEL- LA' SENİ BOYLE YOKSUL GÖRMEK İSTEMİ- YORUM. SEN Kİ HER TÜRLÜ RAHATLIĞA ALIŞMIŞ BİR KIZSIN.

BUNUN EHEMİYETİ YOK. BENİM ASABINI BOZAN ŞU GECELERİ SESİ İŞİTİLEN DEREDİR. AH! BURADAN GİDELİM.

KÜÇÜK VE FAKİR BİR OTELDE, MAR- SELLA BİR ODAYA KAPANMIŞ SO- GUKTAN, TİTRE- MEKTEDİR. GLO- KO ARTIK YE- MEĞİ BİN GÜÇLÜKLE GETİRMEK İÇİN...

SAYFAYI DEVİRİNİZ

PARA TEMİN ET-
MEK İÇİN GLO-
KO MÜŞKUL DU-
RUMA DÜŞÜ-
YOR. İÇİNDE BİR
ÇOK İŞ YAPILDI-
ĞI SOYLENEN
BİR MEYHANE-
YE GİDİYOR.
ÇOK GEÇME-
DEN GLOKO
BİR KAÇAKÇI
ÇETESİNİN İÇİ-
NE DÜŞÜĞÜ-
NÜ ANLIYOR.
FAKAT YİNE,
ONLARLA KO-
NUŞMAYA KA-
RAR VERİYOR

32/64

BANA BAK, LUISLE BERABER İTALYAYA GÖTÜ-
RECEĞİN ELMASLARI HUDUDUN ÖBÜR TARA-
FINDA BILON İSMİNDE BİRİSİNE VERECEK-
SİN. BİZİ ELE VERİRSEN KENDİNİ ÖL-
MİŞ BİL!

NEDEN BU İŞİ YAPIYORSUN
GLOKO? SEN O KADINI SEV-
MEDİĞİN HALDE KADE-
RİN ONA BAĞLI. BİR MA-
SLUNUN ONUN YÜZÜNDEN
HAPİSTE BULUNDUĞU-
NU BİLİYORSUN. EVE
ÇABUK DÖN BEN
DE ÖLMEK ÜZE-
REYİM!

GLOKO
TEKLİFİ KA-
BUL EDEN
HU-
DUDU GEÇ-
MEKİĞİN
KONAK-
LADIKLARI
YERDE GE-
CE BASTI-
RIR. GLOKO
RÜYASINDA
BABASINI
GÖRÜR

İYİKİ GELDİNİZ, KARINIZ DELİRDİ.
BÜTÜN GECE HAYKIRDI, İÇE-
Rİ GİRECEK OLANLARI
ÖLÜMLE TEHDİT ETTİ.

HASTA DA
ONDAN.

GÖRDÜĞÜ RÜYA, GLOKOYU ALT ÜST EDİYOR.
BABASI BELKİ ÖLMEK ÜZEREDİR. DERHAL GERİ
DÖNÜYOR. NİYETİ İNTİHARDIR. OTEL SAHİBİ
KARŞISINA ÇIKIYOR

GLOKO ODAYA
GİRER. KIZ BİR KÖŞEYE
BUZULMUŞTUR.

MARSELLA
NE OLDU?

DÜNGECE BU-
RAYA GELDİ.

KİMDEN BAHSE DİYORSUN?

TİTANYADAN. SIRIL SIKLAM
BİR HALDE BURAYA GELDİ.
BAK YERLER HALA İSLAK
ARTIK BENİ YALNIZ BIRAKMA
SEN YOKKEN HEP O GELİ-
YOR!

GLOKO KIZI KUCAGINA ALIR.

TİTANYAYI BEN
ÖLDÜRMEDİM!..

SEN HAYÂLGÖR
MÜSSÜN. CÜR-
MLİYİ İTİRAF
EDİNCİYE KA-
DAR RAHAT
YİZLÜ GÖR-
MİYECEK-
SİN.

ARKASI
VAR.

ZAVALLI KIZ

Yazan: M. YAMAN

İçli bir sair, amatör bir muharrir, çok hisli bir gençti. Fakat hayatını, bir tüccarın hesaplarını tutmakla kazanıyordu. Tam iki yıl gü-rültü etmeden, tekdır işitmeden, işi ni ihmal etmeden çalışmıştı.

Onun masasında unuttuğu müs-vade kâğıtlarına, gazete kenarları, na göz atan tüccar içini çeker :

— Yine şiir, yine hazine bir mıs-ra, derdi.

Tüccar Abidin Toygar uyanık bir adamdı. Geniş ve şumullü bir zevki ve iyi anlayışı vardı. Masada bir avuç bozuk para görse içeriye gir-mekten çekinen, biraz sertçe söz söylense gözleri dolan bu gence, kâ-tibi Celile çok acıyor, onu fazla se-viyordu.

İkinci yılın sonunda kendisini karşısına aldı :

— Oğlum, dedi. Benim bir kı-zım var. Küçükken çiçek hastalığı-na tutuldu. Gözlerinin içinde de çi-çik çıktı. Bu menhus hastalık zaval-lıyı iki gözünden mahrum bıraktı. Bilsen ne güzel bir kızdır, görsen ne kadar kanı sıcak. Fakat işte iki göz-den mahrum. Hayat onun için pek zindan. Hiç kimse ile görüşmez. Boynu bükük, kalbi kırık bir köşede yaşar. Sen kendi hayatın için üzü-lme Celil. Hiç olmazsa gözlerine sa-hipsin.

Celil öğünden sonra, kızarak, sıkılarak sualler sormağa başlamış-tı :

— Bu çocuğu avutmak için bir-şey yapmıyor musunuz efendim? Meselâ saz çalması onun için bir eğ-ence olmaz mı?

Bir başka gün :

— Onun koluna girerek bahçeleri gezdiriyor musunuz? Açık hava, gül-ler kokan bir çardak hoşuna gitmez mi?

Daha bir başka gün :

— Onu bir arkadaşı deniz kena-rına götürse. Onu denize soksa, ona suları anlatsa. Tabiatı böylece ku-cak kucağına tanısa hoşlanmaz mı?

Diyordu. Hemen hergün, böyle birşey sorar, gözlerinin içi yaşarır, sesinde bir titreme belirirdi. Hassas, melânkolik bir genç olduğu için çok müteessirdi. Abidin Toygar delikan-lının bu derin alâkasını görüyor, bu alâkayı derinleştirmek için ona do-kunaklı sözler söylüyordu.

Birgün ona kızının siyah gözlük-ler takmış bir resmini de gösterdi. Onsekiz yaşında, çok güzel, narin bir gençti. Adını da söyledi :

— Süveyda. Biricik kızım. Be-nim kör yavrucağım.

Celil başını eğdi, gözlerinden iki damla yaş tekerlendi. Bu hassaslık karşısında Abidin Toygar onu kendi-sine çekti. Alnından öptü :

— Celil, sen çok temiz bir in-

sansın. Kızımı gör. Onu teselli et. Belki onun körlüğüne tahammül e-derdin, belki onunla evlenirsin.

Delikanlı inler gibi :

— Bunu size ben teklif edecek-tim, dedi. Fakat okadar yalnız ve okadar parasız bir insanım ki.

— Paranın kıymeti nedir Celil? Bu hayati bir mesele. Sen benim kı-zımı beyen ve al. Ona ihanet etme.

* * *

Celil o yaz onların Büyük Ada-daki köşklerine gitmeğe başladı. Sü-veydayı görüyor, onun koluna giri-yor, onu bahçede dolaştırıyor, onu avutmak için becerebildiği kadar ke-man çalışıyor.

Kızı bu yabancıya alıştırmak çok güç olmuştu. Önce itiraz etmiş, ağ-lamış, fakat delikanlı onu ağlıyarak yatıştırmıştı.

Deniz kenarlarında ona gurupları tarif ediyor, dalgaları anlatıyor, bir avuç tuzlu suyu parmaklarına do-kunduruyor, çeşitli çiçekleri bulup veriyor, klâsik romanlardaki büyük aşklardan bahsediyor ve kendi şiir-lerinden parçalar okuyordu.

Bu kıza iyice bağlanmıştı. Onu seviyordu. Büyük bir rikkatle sevi-yordu. Böyle bir yaz geçti. Kimsesiz olan Celili Şişli'deki apartımına al-dılar. Ona da bir oda verdiler. Abi-din Toygar birgün, işi kızına açtığı-nu ve onun da kendisiyle evlenmeğe razı olduğunu söyledi.

Celil çok memnun ve sevinçliydi. Kör olan güzel karısına nasıl iltifat edeceğini, onu nasıl neşelendireceğini bilemiyordu.

Nikâh dairesinden birlikte dön-düler. Apartımandan büyük bir sala-na, düğün için gidildi. Orada Abidin Toygar, damadını şöyle takdim etti :

— Bu hassas saire büyük insana düğün hediyesi olarak bir çift yeşil göz hediye ediyorum.

Kızının güzel gözlerini örten si-yah gözlükleri çıkarttı. Süveydanın dipdiri, yemyeşil güzel gözleri heyecan yaşlarıyla pırıl pırıl yandı.

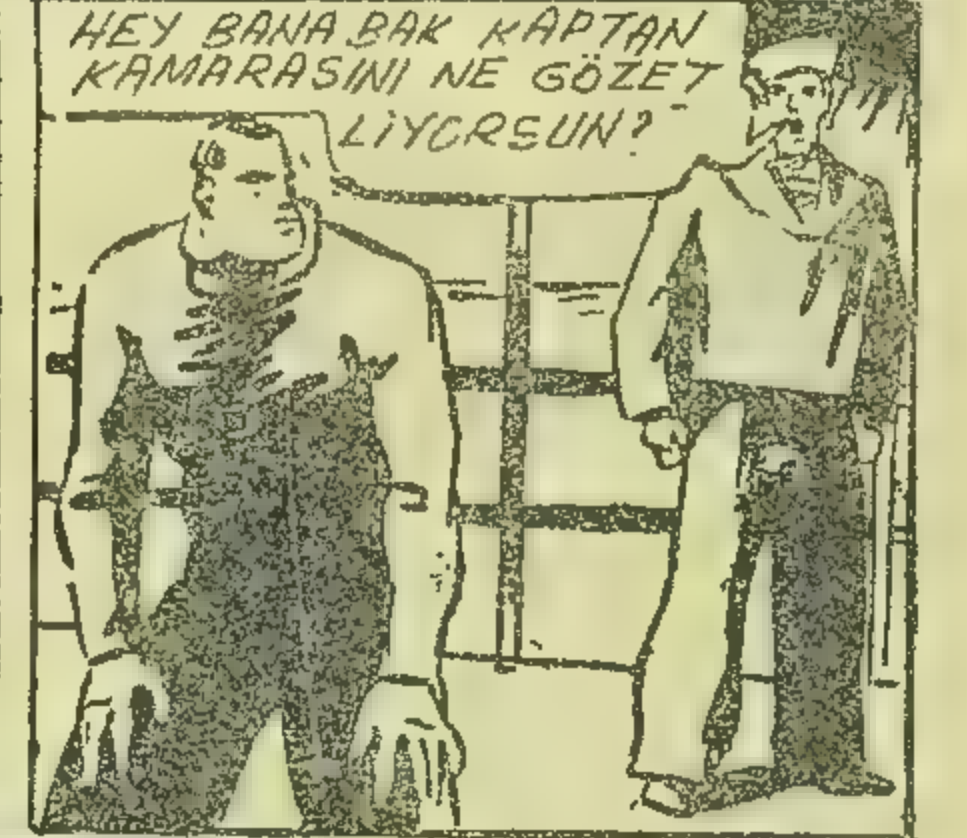
* * *

İsteddiği hassas damadı, kızının gönlüne göre kocayı bulan Abidin Toygar, onları mesut ettiğinden e-mindi. Fakat sabaha karşı apartıma-na dönen ve odalarına çekilen iki genç boğuşuyorlardı :

— Siz benim insanlığım, be-nim duygularım, alay ettiniz. Ben seni sevmiyorum Süveyda. Ben göz-lerinden mahrum bir kıza aşışım. Ben ona seninle ihanet etmiyeceğim.

Gelin onun boynunda beyaz bir kuş gibi çırpınıyordu :

— Celil, gözlerim çıkısın Celil. Onları sana feda ederim. Seni kaybe-deceğime onlardan mahrum kalayım. Oy gözlerimi Celil.

İSTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 7

— 6 —

Ertesi gün kendisine çekidüzen veren Mansur Behrama bir emir verdi :

— Şermin hanımı bana yollayın. Paşa ölmeden önce genç kızı yanına çağırarak :

— Evladım, demişti. Bu yuvayı dağıtmayın. Burasını sana bırakıyorum. Vasiyetnamede de yazılı. Ayrıca cep harçlığın da var. Bu yuvayı dağıtma. Burada yaşa. Emektar adamlarımı da bu yaşlarında yalnız bırakma.

İşte, genç kızı yalıya bağlayan bu vasiyetti. Bunu bütün hizmetçiler ve Behram da biliyorlardı. Paşa ölünce kimse vasiyetnameyi aramıştı, akıl edememişti. Mansur da onun ölümünü duyar duymaz yalıya yerleşmiş ve onun yatak odasındaki dolapta duran paralarından vasiyetnameye kadar herşeye el koymuştu.

Bu dolapta, Behramdan kalfalara ve ahçı ile yamağına kadar, herkesin adına ayrılmış zarflar içinde paralar bulunuyordu. Emektarlar paralarını paşaya saklatmaktan zevk duyarlardı.

Mansur bunların hepsini eline geçirmişti. Eski emek yıllarının paraları bile onun eline geçmişti.

Paşa, ortada bir varisi bulundugu için, sonradan bir zorluk çıkmasın diye Yalıyı Şermine sattığına ve ondan ayrıca borç para aldığına dair senetler bırakmıştı. Bu senetler umumi vasiyetnamede de yazılıydı. Fakat bunların asıllarının hangi noterde bulunduğunu bilen de pek yoktu. Üzüntü, keder kimsede böyle şeyler düşündürecek kafa bırakmamıştı.

Yalıdan ayrılmak zorunda kalan Şermin nihayet kalfaların nasihatlerini dinliyerek hazırlanmağa, kısa bir müddet için nişanlısının evine gitmeğe, kalfalardan birisiyle orada kalmağa karar vermişti.

İşte bunun için hazırlanırken Mansur kendisini çağırıyordu Genç kız :

— Belki bu adamla anlaşmak mümkün olur, diye düşündü.

Mansur onu yalısık sırtmalarla karşıladı. Karşısında bir yer gösterdi. Aralarında zarif bir masa bulunuyordu Genç kız nezaketten :

— İyisiniz, değil mi? dedi. Akşam sizin için çok üzülüm. Lâla birkaç defa yukarıya çıkarak sıhhatinizi öğrenmek istedi. Fakat Bayram kendisine mani oldu. Bu kaba adamı yukarıya almanızdaki sebebi anlayamadım. Size hizmet için kalfalar hazır. Bakınız, böyle bir anda yanınıza gelmek bile mümkün olmuyor.

Mansur kendisine bir ciddiyet vererek :

— Daha yalıya yerleşemedim, dedi. Ben isterim ki herşey benim elimden çıkmış olsun. Önce kendi emniyetimi sağlamalıyım.

Genç kız hayretle :

— Fakat burada emniyet içinde değil misiniz? dedi. Merak etmeyiniz, dışarıdan yalıya hiçbir hırsız giremez. Alt katın bütün pencerelerinde demir parmaklıklar var. İ-

çindeki insanlara gelince, onlar tok gözlüdür. Siz de gördünüz ki yıllardan beri aldıkları aylıklarını efendilerine saklatmışlardır. Dolapta hepsinin adına yazılmış zarflar ve birer de hesap pusulası vardır.

Mansur hayret etmiş gibi :

— Hepsinin adına yazılmış zarflar mı? dedi. Ben böyle bir şeye tesadüf etmedim.

— Vardır efendim.

Şermin, asabiyetle söylendi: « Bu dolaptan benim de elim hiç çıkmazdı. Hizmetçilerin aylıklarını, kendi elimle zarflarına koydum! »

— Siz aldanıyorsunuz. Zaten dolapta pek az para bulunuyordu. Bir kaç yüz lira.

Şermin asabiyetle :

— Bu dolaptan benim elim de hiç çıkmazdı Bay Mansur, dedi. Son ay ben hizmetçilerin aylıklarını kendi elimle zarflarına koydum ve yekünlerini kendilerine bildirdim. Aslı bir uoterde bulunan vasiyetnamenin ve bir takım kıymetli evrakın da yine aynı dolapta bulunduğundan son derece eminim.

Mansur fazla asabileşerek :

— O halde yalıdan cenaze çıkarken çalınmıştır bunlar, dedi.

— Hayır, Bay Mansur. Her taraf, o gün, Behram tarafından kilitlenmişti.

Kambur yerinden sıçrar gibi yapıp havkırdı :

— Siz ne demek istiyorsunuz? Benden nenin hesabını soruyorsunuz? Ben buraya, Server Paşanın ölümünden sonra bana intikal eden yalıya geldim. Ben sizden eksik geldiğim hesabı sordum mu?

Şermin :

— Niçin sinirleniyorsunuz? dedi. Anlaşmağa ve iyilikle konuşmağa niyetiniz yok mu?

Bu sözler Mansuru birden değiştirdi. Bukadar paraya konduktan sonra bu kız belki de kendisiyle evlenmek istiyordu. Onu bir karı olarak elinin altında bulundurması fena olmazdı. Kendisini topladı ve :

— Ne kadar sinirli olduğumu biliyorsunuz, dedi. Server Paşanın ölümü beni büsbütün harap etti.

— Bunun için mi velinimetiniz olan adamcağızın resmini kırbağa parçaladınız? Hep bu yeisle mi zavallı ihtiyar arabı hasta ve dermansız halinde ayakta tutup sonra da kamçı ile korkutarak bayıltınız?

Mansurun sözlerinde derin, sin-

lâtlık ettim. O benim dizlerimde gözlerini kapattı. İşte bu hizmetim, bu yakınlığım için yalı ile birlikte bir miktar parayı bana bıraktı ki bunlar ortadan kaldırdığımız vasiyetnamenin içinde yazılıdır.

Kambur havkırdı :

— Yalıyı size bıraktı ha? Hâlâ mı vasiyetname hikâyesi? Babanızın paşadan çektiği para yetişmedi mi? Bu zamana kadar yiyip içtiğinizi hiç düşünmüyor musunuz? Server Paşanın akrabası siz misiniz, ben miyim?

— Nişanım istikbalimi temin edecek kadar zengindir Mansur Bey. Buradaki emektar insanları da alıp

si ve kirli bir ışık belirdi. Dişlerini sıkı :

— Ben üstüme buhran geldiği zaman ne yaptığımı bilemiyorum, dedi.

— O halde, lütfen siz istirahat ediniz. Yalıda size hizmet görecektir insanlar eksik değildir. Bilhassa bu yabancı adamları içeriye sokmayınız. Bakınız çok kıymetli ve tarihi olan o güzel vazoyu kırdılar. Mazbut bir aile içinde böyle basit yaratılışlı insanların ne işi var?

Mansur bu sırada gençkızın parmağındaki elmaslı nişan halkasını görmüştü. Birden kafasını kaldırdı. Ona büyük bir suç yapmış gibi baktı :

— Benim hareketlerime bu dereceye kadar karışmağa hakkınız var mı?

Genç kız metanetle :

— Vardır efendim, dedi. Ben yedi yaşından beri bu yalıdayım.

Mansur eğelenir gibi :

— Sizin burada bir rehin olarak alakonulduğunuz biliyorum, dedi.

Şermin fütursuzca mukabele etti :

— İşin bütün teferüatını öğrenmeniz lâzım. Server Paşa kimsesiz bir insandı. Ona tam onbir yıl ben ev-

gitmek benim için pek kolay. Siz yalnızda istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz.

Aklımdan mütemadiyen kötü niyetler geçmekte olan muhteris adam birden olduğu yerden kalktı. Çarpıla çarpıla kapıya doğru gitti ve sırtını kapıya yaslayıp havkırdı :

— Buradan benim iznim olmadan çıkamazsınız küçük hanım. Bo hakaretlerin hesabını bana vereceksiniz.

Şermin olduğu yerden kimildanmadı :

— Sizin bu dereceye kadar nezaketsizlik yapacağınızı ummuyordum dedi. Daha dün akşam bir kız kardeş gibi size baktım. Sizin böyle ki yabandiden ziyade benim gibi benim ve iyi yürekli bir kardeşe ihtiyacınız var. Yerinize oturun. Mansur Bey. Beni müteessir ediyorsunuz. Bütün bu söylenen sözler rağmen bir anlaşmaya varılacağı naatindiyim. Önce sizden rahat huzuru kaçırın bu heriflerin uzaklaştırılmasını rica ederim. Sonra zavallı emektarların haklarını veriniz.

Mansur havkırdı :

(Arkası gelecek sayıda

Sünger

Nakleden: A. B. CANGIL

Banka veznesi önündeki müşteri:
— Bin dolar! dedi.
Solder bankasının veznedarı, önüne uzatılan çeke baktıktan sonra bir tomar para çıkardı. Parmaklarını ağzında ısıtıp saymağa koyuldu ve istenilen para tamam olunca müşteriye uzattı.

— Güle güle Mister Smit!.. Şimdi sıra kimin efendim?.

Diye sıradaki diğer müşterilere baktı. Herkes, bir çek veya bir ödeme kâğıdı uzatıyor, veznedar da parmaklarını ağzında ısıtıp ısıtıp paraları sayıyordu.

Sıranın tâ ardında bekleyen, gençten, enerjik yüzü bir adam, bir müddet veznedarla müşteriler arasındaki bu para sayışı ve sunuşunu seyrettikten sonra kışkırmı çatarak oradan ayrılıp müteakip veznedara sıra bekleyenlere sokuldu. Bir müddet orada bekleyip baktı. Sonra daha öteki sıraya uzandı. Oradaki veznedarın da para sayışını, parmaklarını ağzında ısıtıp ısıtıp, asabi seyretti. Sonra bir başka vezneye uzandı. Oradaki veznedarın da parmaklarını ağzında sapır şupur ısıtıp para sayışına göz attı.

Nihayet dayanamamış gibi başını sallayıp:

— Olur iş değil!.. Bu asırda bu rezalet, olur iş değil!.

Diye söylene söylene bankadan çıktı.

Enerjik delikanlı, o gün, bütün gün Solder bankasının şehirdeki şubelerini gezip, veznedarların parmaklarını tükürükliyerek para sayışlarını, zaptedip yemediği bir hidet içinde seyretti ve akşama doğru banka merkezine giderek, genel direktörlük odasına oturdu... Bu genç, Solder bankası sahibi Ceymiş Solder'in oğluydu ve bugünlerde işten çekilen babasının yerine, banka genel direktörlüğünü idare edecekti. Lâkin, bugünkü teftişinden okadar canı sıkılmıştı, ki hemen kâtibelerini çağırıp onlara emir verdi:

— Derhal, bankanın bütün şube müdürlerine telefon edeceksiniz!.. Yarın sabah konferansımız var!.

Ertesi sabah, merkez binasının büyük toplantı salonunda Solder bankasının bütün direktörleri toplanmışlardı. Genç Solder, söze koyularak bankanın umumî işleri hakkında direktifler verdikten sonra:

— Şimdi sizlere asıl bugünkü konferansın sebebini söyleyeceğim!.. dedi. Dün yaptığım teftişte bankamız veznedarlarının parayı, parmaklarını tükürükliyerek saydıklarını gördüm.. Efendiler!.. Bu asırda bu şekilde para saymak bir vahset ifadesidir. Bundan böyle bütün veznedarlara parmak ısıtmak için birer sünger verilmesini dilerim. Hatta memurlarımız, bu süngerleri, bi-

rer ipe, ceket iliklerine tutturup daima yanlarında taşımalarıdır. Hem yalnız veznedarlar değil, kâğıt tutan, kâğıt sayan ve kâğıtla ilgisi olan bütün memurlardan aynı şeyi talep ediyorum..

Mister Solder'in istedikleri yapılmasını olur muydu? Tabiatıyla bu emrin verilmesini takip eden bir iki gün zarfında, bütün Solder bankası memurlarının önlerinde, ufak cam kaplar içinde birer ıslak sünger belirdi ve yine bütün memurların, iliklerine birer ipe takılı ufak birer sünger taşıdıkları görüldü.

Genç Solder, bir gün, ahbap bir milyonere bankasını gezdiriyordu. Bilhassa ufak sünger meselesini kendi keşfi olarak övdü ve memur-

ları vahşi bir hareketten kurtardığına pek sevindiğini belirtti.

Bu sırada, yanlarından ufak bir hademe çocuk geçiyordu. Solder, çocuğa seslendi ve milyonerin yanına sordu:

— Delikanlı şu boynunuzda asılı, parmak ısıtma sünger, pratik bir şey değil mi?.

Çocuk, Solder'i tanııyordu:
— Fena değil!.. Pratik bir şey ama... dedi.

Solder sordu:
— Nedir ama?.. Sık sık kuruyor mu demek istiyorsun? Kurursa, musluğa kadar uzanıp ıslatıverirsin, mesele kalmıyor değil mi?.

Çocuk, fısıldar gibi söylendi:
— Canım ikide bir musluğa kim

uzanacak?.. Kurduğunu görünce üstüne söyle bir okkalıca tükürük atıyoruz, olup bitiyor bayım!..

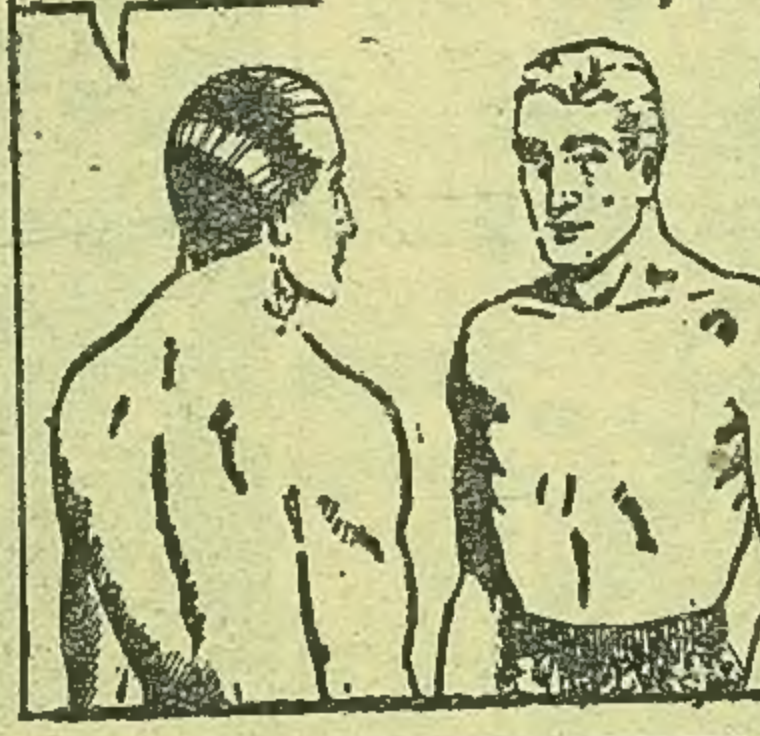
MANDRAKE

SIHIRBAZLAR KRALI

DENİZDEKİ KIZI MI? ONU GÖRDÜNÜZ MÜ?

GÖRMER Mİ? ONA AŞIĞIM BEN..

KİM BU KIZ? SU İNSAN MI? PERİ YUN İÇİNDE Mİ YAŞIYOR? BİLMİYORUM Kİ? BELLİ DEĞİL.

GENÇ ADAM BASINDAN GEÇENLERİ ANLATTI

SAKİN OLUN DA BİZE BU ES. RARENGİZ DENİZ KIZINDAN BAH SEDİN..

BİRKAÇ HAFTA EVEL DENİZDE GEZİNİYORDUM. SAHİLDEN ONMİL KADAR UZAKTA GARİP BİR MAN. ZARAYLA KARŞILAŞTIM.

MÜTHİŞ BİR HIZLA YÜZEN HARİKULÂDE BİR KIZ. VE İKİ YANINDA İKİ YUNUS BALIĞI..

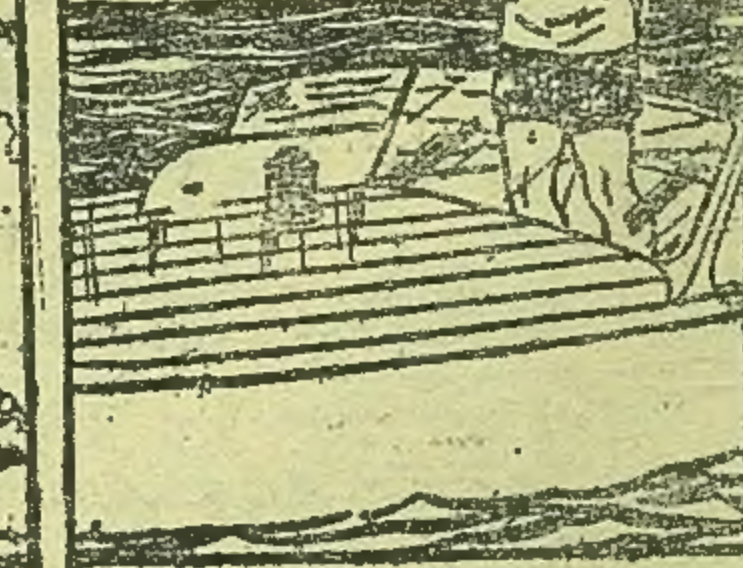

İŞTE ONU İLK GÖRÜŞÜM BÖYLE OLDU. BENİ GÖRDÜ. GÜLÜMSİYEREK BANA DOĞRU YÜZMEĞE BAŞLADI. SONRA NE DENSE ROTA.

SINI DEĞİŞTİRDİ. İKİ YUNUS BALIĞININ ORTASINDA YAVAYI YAVAŞ U. ZAKLAŞTI.

GOK ŞAŞIRMIS. TIM. PEŞİNDEN GİTMEYİ. HA YAL GÖRÜYÖ. RUM SANDIM NİHAyet GÖZ. DEN KAYBOLDU.

GÜNLERCE ONU AK. LINDAN ÇIKARAMADIM. ONU BİR DAHA GÖRECEK MİYİM DİYE DÜŞÜNÜYORDUM.

EVET.. BİR HAFTA SONRA BİR KAYA. NIN ÜZERİNDE. SANKİ BENİ BEKLİYORDU. MERHABA.

DEMİK SİZİN ESRRARENGİZ DENİZ KIZI. ALELADE BİR KIZ. MİS.

ARKASI VAR.

ŞEYTAN KAYASI

(6 ncı sahifeden devam)

Rüzgâr güverteyi bir baştan bir başa tarıyor, ısıklar çıkıyor, çığlıklar basıyordu. Deniz kudurmuş bir köpek gibi gemiyi saldıyor, çelik saçları dövüyordu..

Baştafanın gözlerine bir türlü uyku girmiyordu. İster istemez, fırtınanın sesini dinliyor, bazan da bir dolapta bulduğu eski bir gazeteye bakıyordu..

Birdenbire, güvertede bir ses duyar gibi oldu..

Kulak kabarttı..

Evet.. Sanki birisi güvertenin tahtalarını ve kamaranın kapısını tırmalıyordu..

Zavallı gencin gözleri büyüdü.. Bacakları titremeğe başladı..

Hortlak ?.. Şeytan?..

O, böyle seylere inanmazdı.. Ama... Acaba?.. Tabancasını eline almağa lüzum bile görmeden yavaş yavaş, parmaklarının ucuna basarak, kapiya yaklaştı. Tokmağı tuttu..

Ve bütün hızıyla, birdenbire açtı..

İçeriye rüzgâr doldu.. Fakat gördüğü şey okadar müthiş, öyle korkunçtu ki.. Zavallının başındaki bütün saçları ayağa kalktı.. Vücudunun tüyleri diken diken oldu..

Gözleri önünde, tam kapının dibinde iki acayip hayvan duruyordu. Her tarafları tüylü idi.. Ve bu bacaklar öyle iki, dört falan değil, pek çoktular.. Çok korkunç, çok müthiş şeylerdi bunlar..

Birdenbire aklına geldi.. Bunlar iki örümcekti.. Akıllara hayret verecek kadar büyük iki örümcek..

Evet.. Birer av köpeği kadar büyük ve korkunç iki örümcek, fenerler gibi ışıldayan gözlerini devirerek onu süzüyorlardı..

Yavaş yavaş kamaraya girdiler.. ona doğru ilerlediler.. Hattâ birisi, sivri pençeleriyle onun pantolonunu tuttu..

Tanrım şimdi ne yapmalıydı?

Eli yastığın altına kaydı. Tabancayı öne doğru uzattı. Evvelâ öndeki örümceğin korkunç gövdesini nişanladı.. Kulakları sağırlatan iki gürültü.. İki kurşun..

İkinci örümcek, kaçacak gibi geriledi.. Fakat nagantın iyi nişanlanan kurşunları onu da buldular.. Hayvanların, bacakları büküldü, şaşırmış gibi gövdelerini salladılar ve barut dumanları arasında yere yıkıldılar..

Zavallı delikanlı ise adetâ bitmişti.. Gözleri evlerinden fırlar gibiydi, yavaş yavaş pantolonunu bu pis pençeden kurtardı. İki canavarın ölüsüne âdeta değmekten korkarak kamaradan dışarıya fırladı..

Güvertede kogarken birisine çarptı, bu ikinci kaptandı. Elinde koca bir tabanca parlıyordu:

— Neredeler?.. diye sordu.

— Geberttim..

— Sus, ödüm patladı.. Ben gemide kalmak istemedim ama, öyle hortlak, şeytan hikâyesi yüzünden değil.. Bizim gemide böyle şey hiç olmadı. Bunun gene karadan oynanma bir oyun olduğunu biliyordum. Onun için en yüksek yarı üzerinde oturmuş, ortahğı kolluyordum.. Lâkin bu kadarını ben de düşünmemiştim doğrusu.. Birdenbire ayaklarımın dibinden doğru koca iki örümceğin, kayaya bağlı olan halata yürüdüklerini ve halattan da gemiyi geçtiklerini görmeyim mi?.. Yüreğim ağzıma geldi.. Hemen ben de onlar gittikten sonra halata asıldım güverteye çıktım.. İçimden:

“Tanrım, bari vaktinde yetişsem..” diye dua ediyordum. İyiki sana bir tabanca vermişiz.

Baş tayfa gülümsedi:

— Bunlar örümceğin damızlığı babam..

GENÇ YÜZBAŞI BİRKAÇ ADIMDA KAPİYA İTTİ. VE BİRDEN DIŞARI FİRLADI.

KORSANLAR KRALI KORMORAN ATINA ATLADI VE KIRLARA AÇILDI. KRALIN ADAMLARI PEŞİNDEN SALDIRDILAR.

KORSANLAR KRALI

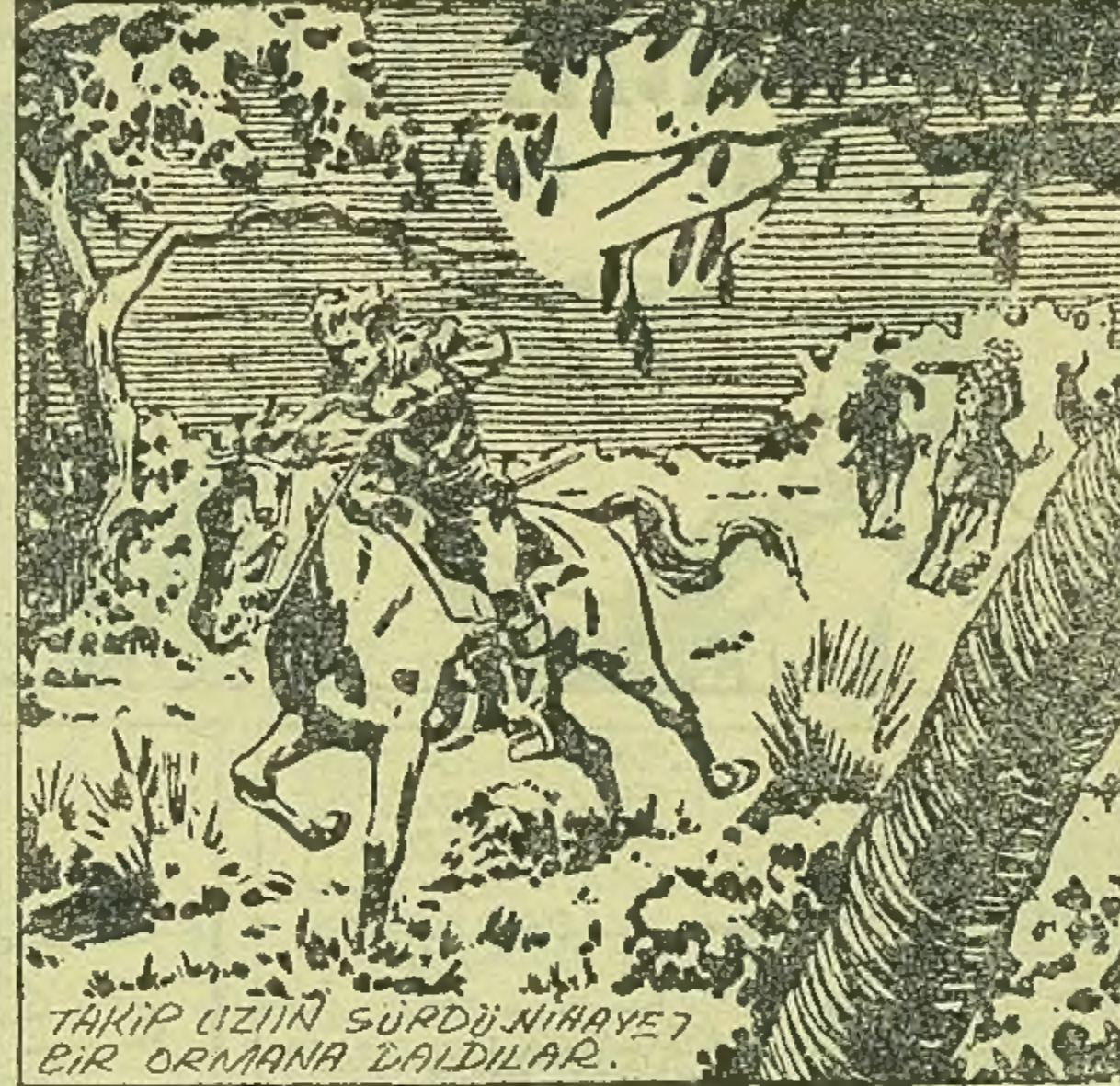
no: 2

HÂLA GELİYORLAR.. CESUR İN..

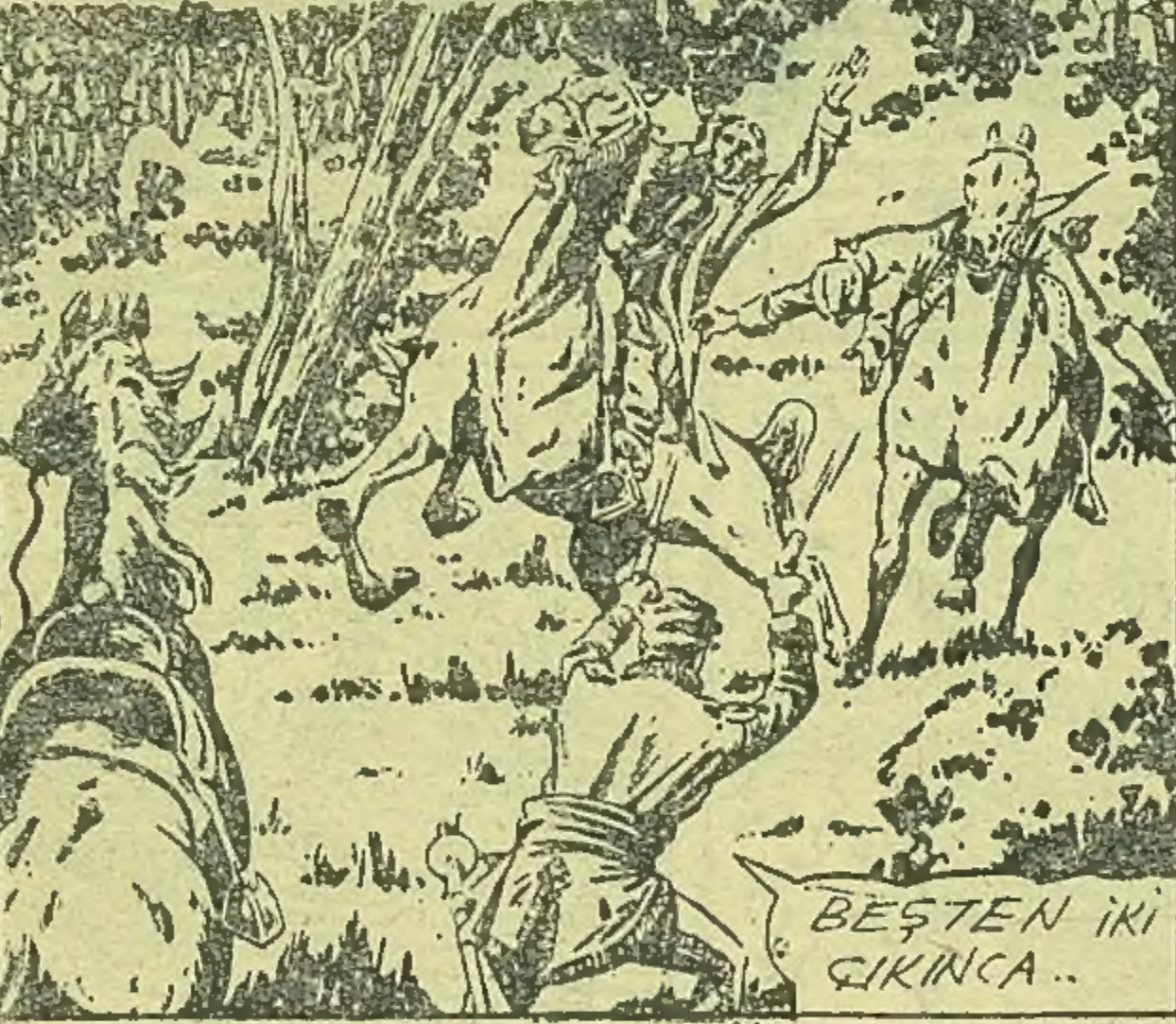
SAN. LAR. DOĞ. RUSU

YÜZBAŞI PEŞİNDEN GELENLERİ YARI YOLDA BIRAKMAK İÇİN SARP YOLLARA SAPTI

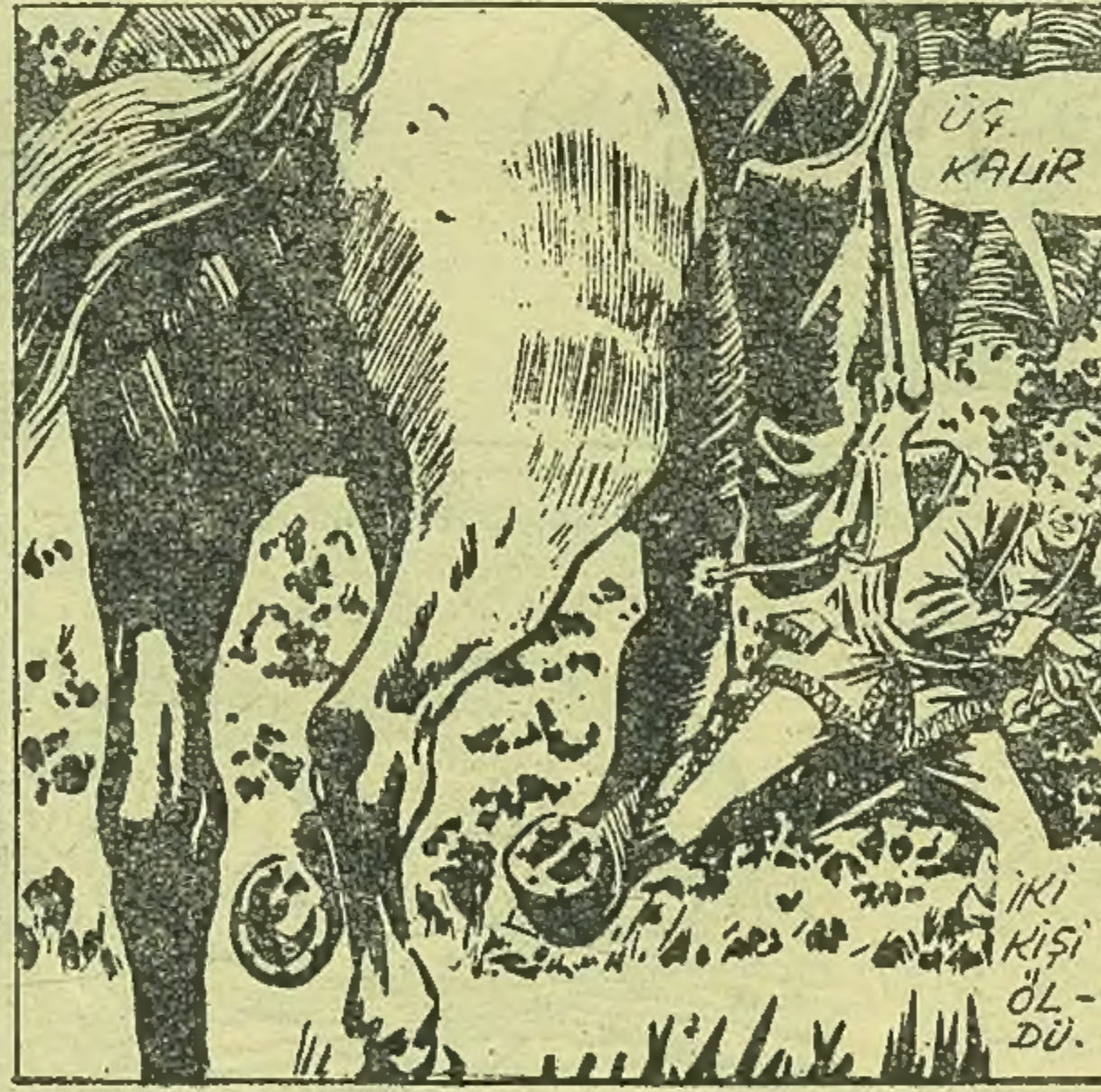

TAKİP UZUN SÜRDÜ. NİHAyet BİR ORMANA DALDILAR.

BİR DÖNEMEĞTE KORMORAN SİLAHINI ÇEKTİ

BEŞTEN İKİ ÇIKINCA..

ÜÇ KALIR

İKİ KİŞİ ÖLDÜ.

GERİ KALAN ÜÇ KİŞİ SİLAHLARINI ÇEKTİLER KORSANLAR KRALI'NIN ÜZERİNE ATILDI. KILIÇLAR ŞA. KIRDADI, KIVILCIMLAR SAÇILDI.

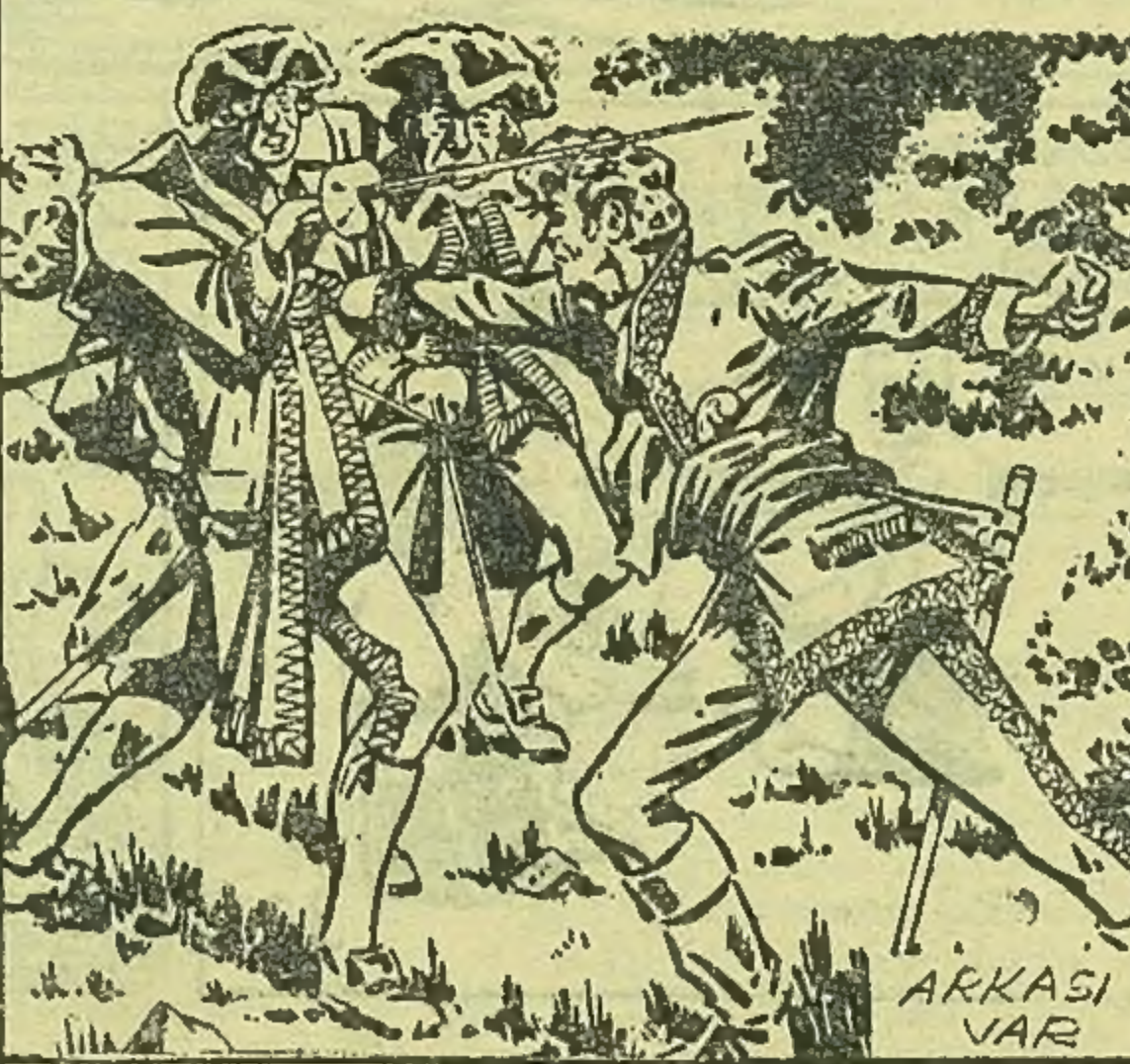

TESLİM OL KORMORAN..

GEL DE AL!

32

KORMORANIN KILICI KALAN ÜÇ KİŞİDEN BİRİNİ DAHA YERE SERDİ.

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !..

ALENLE MİŞELİN KAMP KOMUTANI FRANZ BURD'UN YANINDAN ÇIKTILAR..

MİŞELİN.. KOMUTAN SANA VURULDU.

SESİNİ ÇIKARMA.. BU İŞİMİZE YARAYACAĞAK..

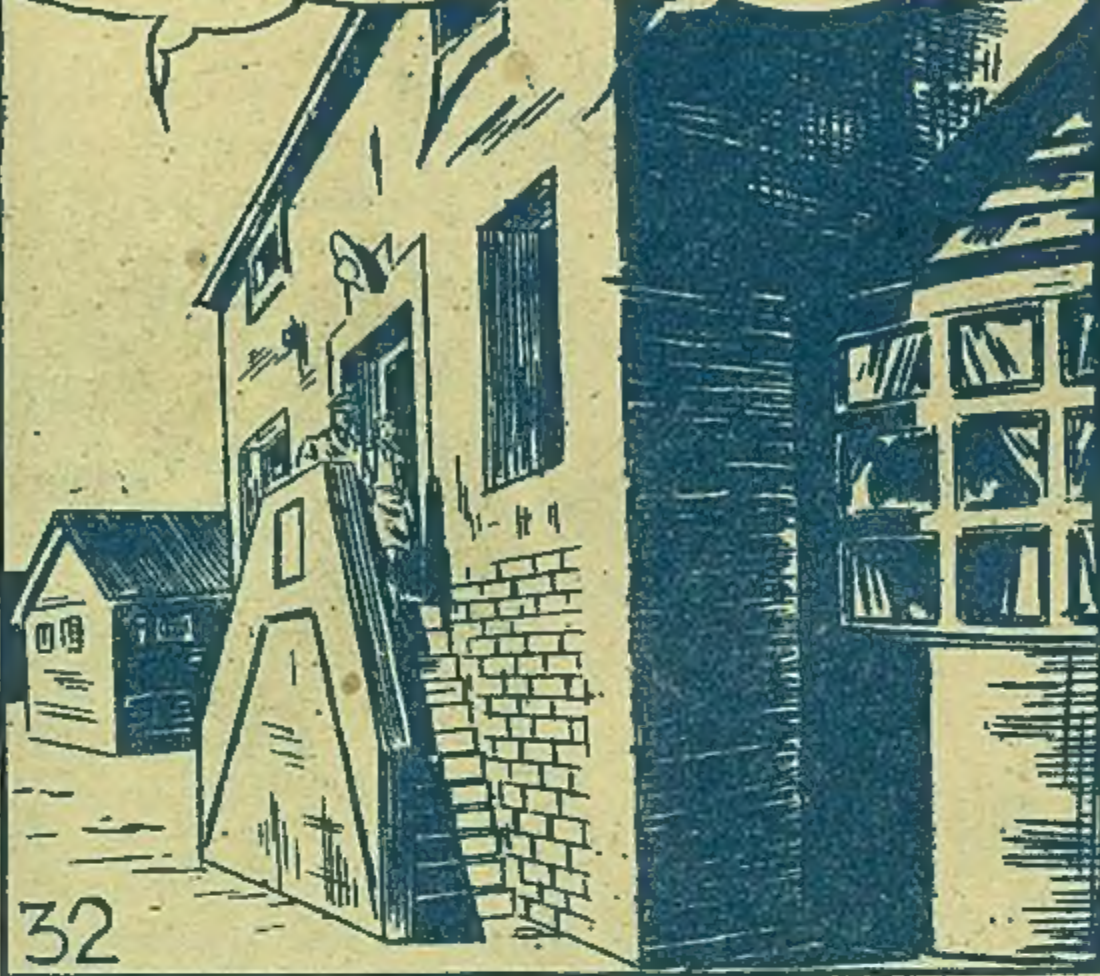
BU İŞ ALEN'İN HIÇ TE HOŞUNA GİTMEMİŞTİ.. YÜZÜ GÜLMÜYORDU.

ACEM KILICI GİBİ İŞ.. İKİ TARAF İÇİN DE KÖTÜ

SEN İŞİ BANA BIRAK.. ÇOK TA MERAKLANMA..

SANA GÜVENİYORDUM MİŞELİN.. ŞİMDİ İŞİMİZİN EN GÜÇ YERİNE GELDİK. ANNEM BENİ TANIR VE TANIDIĞINI BELLİ EDERSE MAH VOLDUK

ÜZÜLME.. ALLAH YARDIMCI.. MİZ OLUR HELBET..

KAMPA BİR İŞKENCE SUBAYI GELDİĞİNİ DUYAN ESİRLER KARA KARA DÜŞÜNMEGE BAŞLADILAR. BİZE İŞKENCE YAPACAKLARMİŞ.. YENİ BİR SUBAY GELMİŞ

ESTER'İN BABASI ABRAHAM GÖZYAŞLARINI GİZLİYEMEDİ.

ESTER'İ BEN DEN AYIRMAK İLE EN BÜYÜK İŞKENCEYİ YAPTIKLAR.

SAKİN OLUNUZ. BAZEN EN KATI KALPLİLER BİLE YUMUŞAYABİLİRLER.

ZAVALLI ÖKSÜZ PİYERCİK JOZEFİN ETEKLERİNE SARILDI.

SAHİDEN GELİP BİZİ ÖLDÜRECEKLER Mİ DEDE? BİZ NE YAPARIZ?

KORKMA YAVRUM. GA. RİP KUSUN YUVASINI ALLAH YAPAR.

ALEN YÜZÜNÜN ÇİZGİLERİNİ SERTLEŞTİRDİ, KAŞLARINI ÇATTI ERKEKLERİN BARAKASINA GİRDİ. NE O ÖYLE KOYUNLAR GİBİ BURUN BURUNA VERMİŞSİNİZ.. DAĞILIN BRE.. BİR DAHA GÖRMEYECEĞİM SİZİ BÖYLE..

EVLADIM BU ZAVALİLİRLERİN TEK TESELLİSİ BERABER OLMAK.. BERRER BULUNMAK..

AH... ÇENEBAZ PAZ.. SEN ÇENENİ TUTMAYI ÖĞREN YOK.. SA SANA BİR ÖĞRETİRİM. ÇENENİ BİR KAPATIRIM Kİ..

ALEN SERT ADIMLARLA BARAKADAN ÇIKTI. JOZEF ARKASINDAN BAKA KALDI. BU SERT ALMAN SUBAYININ TATLI BİR TARAFI VARDI.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

ZİYARET ODASINDA KARŞILAŞAN BABA KIZ KUCAKLAŞIRLAR.

BENİM KIZIM GİTTİKÇE GÜZELLEŞİYOR.

BABASIDA ÖYLE

BU İLTİFATIN İÇİN MÜKÂ-
FAAT OLARAK SANA NE
VEREYİM?BABA BEN ARTIK BÜYÜ-
DÜM. NEDEN BENİ HALA
KOLEJDE TUTUYORSUN?
BENDE SENİNLE BE-
RABER YAŞAMAK İS-
TİYORUM.GERİ KIZININ BAŞINI
OKSAR.HAKLISIN KIZIM BU SÖNESTİ-
RİN SONLUNDA SENİ BURADAN
ALACAM. FAKAT SANA MODEL
BİR BABA OLANIYACAĞIMDAN
ÇEKİNİYORUM.FAKAT BEN SANA TAM
MODEL BİR KIZ OLACAMI
YEMİN EDERİM.MEKTEBİN
BAHÇESİNDE
GEZİNEREN BABA KIZI
PENCEREDEN TALEBELER
SEYRETMEKTEDİR.O KADAR GENÇKİ MİRMANIN
BABASI DEMEĞE BİN SAHİT LÂZİM.

ŞURAYA BİR BAKSA!

MİRMA İLE GERİ
BAHÇEDE MATMAZEL İ-
RİDE İLE KARŞILAŞIRLAR.MATMAZEL KOLEJİDEN İKİ AY SONRA
AYRILACAGIM İÇİN ÇOK MES'UDUM.
SEY.. AFFEDERSİNİZ SİZDEN AY-
RILDIĞIMA DA ÜZÜLÜYORUM.AF TALEP EDECEK
BİR ŞEY YOK. SEY
VİNMEKTE HAK-
LISIN.DEMİK EN SEV-
DİĞİM TALEBEM-
DE GİDECEK.

ARKASI VAR

BABA KIZIN ARKASINDAN
İRİDE TEESÜRLE BA-
KAR.